

Arrest

nr. 280 586 van 23 november 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: 1. X
2. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94 / 2
1030 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 28 juli 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 13 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeksters, van Noord-Macedonische nationaliteit, komen volgens hun verklaringen België binnen op 6 maart 2021 en verzoeken op 9 maart 2021 beiden om internationale bescherming. Op 27 juni 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van beiden een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die dezelfde dag aangetekend aan verzoeksters worden verzonden.

1.2. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van eerste verzoekster, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Noord-Macedonische nationaliteit te bezitten, Roma van origine te zijn en afkomstig te zijn van Kumanovo. U bent geboren in Wesel te Duitsland als S.S. U verbleef in Duitsland tot u twee jaar oud was. Vervolgens verhuisde u met uw gezin terug naar Noord-Macedonië. Toen u 17 jaar oud was, wat zich in 2010 situeert, ging u voor twee jaar terug naar Duitsland. Op 9 februari 2012 diende u een verzoek om internationale bescherming in te Duitsland samen met uw ouders. Uw vader had toen problemen met zijn broer omwille van een stuk grond. Jullie verzoek werd geweigerd, waarna jullie teruggestuurd werden naar Noord-Macedonië. In 2013 reisde u met uw familie voor drie maanden naar Zweden. Op 9 juli 2013 dienden jullie daar een verzoek om internationale bescherming in, eveneens om dezelfde redenen als bij jullie verzoek in Duitsland. Jullie verzoek werd ook daar geweigerd, waarna jullie opnieuw werden teruggestuurd naar Noord-Macedonië. In 2017 of 2018 ging u naar Frankrijk. Op 4 april 2018 diende u een verzoek om internationale bescherming in, andermaal met uw ouders omwille van de problemen met het stuk grond. U verbleef op dat moment met uw ouders in Lyon. Eind 2018 kwam u via Facebook in contact met K.E. (OV x.xxx.xxx) (voorheen K.A). K. verbleef op dat moment in Montpellier met haar familie. Sinds 10 december 2018 hebben jullie een relatie, die jullie verborgen probeerden te houden voor de familie. Jullie spraken elkaar regelmatig via internet en spraken ook enkele keren in levende lijve af. Omdat jullie samen een leven wilden opbouwen, besloten jullie in maart 2019 te vluchten naar Nederland. U reisde met de bus naar Nederland samen met K.. Vanuit Nederland brachten jullie jullie families op de hoogte van jullie relatie. Op 10 maart 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in onder de naam S.M., omdat uw familie uw geaardheid en uw relatie met K. niet accepteerde. Jullie verzoek werd afgewezen, waarna jullie in mei 2019 gerepatriëerd werden naar Noord-Macedonië.

Van mei 2019 tot november 2019 verbleef u samen met uw partner K. in Drachevo, in het huis van de ouders van K.. De ouders van K. verbleven op dat moment in het buitenland. In november 2019 kwamen haar ouders onverwacht terug thuis, waarbij ze jullie betrapten, zagen dat jullie een relatie hadden en u beiden geslagen werd. U werd tevens met een metalen stok geslagen in uw vagina. Uw familie, die inmiddels ook was teruggekeerd naar Noord-Macedonië, werd erbij gehaald, waarna ze onderling overeenkwamen dat jullie elkaar niet meer mochten zien. U werd meegenomen naar u thuis, waarna de ruzies met uw familie doorgingen. U werd mishandeld omdat u de familie-eer geschonden had. U besloot zich anders voor te doen dan u was en gaf aan uw familie te kennen dat u zou veranderen. Na een of twee maanden won u het vertrouwen terug van uw familie en kwam u in het geheim terug in contact met K.. Jullie spraken elkaar voornamelijk telefonisch en soms regelden jullie stiekeme ontmoetingen in het toilet van het shoppingcenter te Skopje. Jullie besloten het land terug te verlaten om samen een leven te kunnen opbouwen.

In september of oktober 2020 vluchtte u met uw partner K. naar Duitsland. Op 28 oktober 2020 diende u er een verzoek in onder de naam F.M., eveneens samen met uw partner. U verbleef er twee maanden totdat ze u gerepatriëerd hebben naar Noord-Macedonië op 1 december 2020. Uw partner werd niet teruggestuurd en bleef toen in Duitsland. Haar verzoek werd verder behandeld, maar dan uiteindelijk afgewezen. Nadat u in Noord-Macedonië aankwam, verbleef u een nacht op hotel in Skopje, waarna u drie dagen bij uw zus S. in Tetovo verbleef. Uw zus belde echter achter uw rug naar uw vader, waarna hij u terug meenam naar huis. U werd fysiek en psychologisch mishandeld door uw vader. Eenmaal u hersteld was van uw verwondingen, trachtte uw vader een huwelijk te regelen met een man. Op 13 december 2020 probeerde u contact op te nemen met het Helsinki Comité waar u vertelde over het gedwongen huwelijk met een man. Omdat ze u niet konden helpen, ondernam u een zelfmoordpoging en sneed u in uw armen. In de periode daaropvolgend had u problemen met uw vader en uw broers, waarop uw vader u sloeg. Op 29 december 2020 heeft uw vader uw naam laten wijzigen van F.M. naar E.I., uw huidige naam. Hij wou u doen trouwen met een man in het buitenland omdat iedereen in de buurt van Kumanovo wist dat u een lesbienne was. In het buitenland kende u niemand, waardoor hij u gemakkelijker zou kunnen uithuwelijken. Op 2 februari 2021 ondernam u een nieuwe zelfmoordpoging. Op 25 februari 2021 ging u naar de politie om een klacht neer te leggen tegen uw vader. De politie deed echter niets. Toen uw vader werd opgeroepen door de politie gaf hij hen 50 euro om de documenten te doen verdwijnen. In het bijzijn van de politie heeft uw vader u toen ook geslagen. De politie trad uw vader bij, gaf aan dat u naar hem moest luisteren en zei dat u met een man diende te trouwen. Toen u terug thuis was, werd u opnieuw door uw vader geslagen. Omdat het zo niet verder kon, besloot u andermaal het land te verlaten.

Op 5 maart 2021 vluchtte u naar België. Uw partner K. regelde uw reis. De volgende dag, op 6 maart 2021, kwam u in België aan. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 9 maart 2021. K.

reisde toen ook vanuit Duitsland naar België en diende eveneens op 9 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Noord-Macedonië vreest u problemen te hebben met uw familie omwille van uw geaardheid en uw relatie met K.. U vreest dat uw vader u zou vermoorden.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende originele documenten neer: uw paspoort (d.d. 12/02/2021), de dagvaarding van uw vader bij de politie (d.d. 25/02/2021), meerdere medische documenten uit Noord-Macedonië om uw zelfmoordpogingen aan te tonen, een verklaring van het Helsinki Comité (d.d. 19/02/2021), het bewijs van uw meest recente naamswijziging (d.d. 29/12/2020) en enkele Belgisch medische en psychologische documenten, waaruit blijkt dat u wonden heeft aan uw linker onderarm en psychologische opvolging krijgt in België. Verder legt u ook nog kopieën neer van de volgende documenten: een chatgesprek met K.S. of het Safe House van het Helsinki Comité, twee verklaringen van het Rainbow House, een bijkomende verklaring van het Rainbow House voor uw partner K., een artikel en verschillende Facebookpost aangaande de Gay Pride in Noord-Macedonië, een chatgesprek met Z., de manager van het Safe House, een printscreen van de telefonische oproepen tussen u en K. (my life), een foto van de volledige dagvaarding van uw vader bij de politie, meerdere foto's van uw verwondingen na uw zelfmoordpogingen, meerdere foto's van u en K., een infobrochure van Genres Pluriels en het proces-verbaal om het verlies van uw identiteitskaart aan te tonen. Uw partner legt haar origineel paspoort (d.d. 13/11/2019) neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel was dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken vraagt u om gehoord te worden door een vrouwelijke ambtenaar en tolk (vragenlijst CGVS, d.d. 07/06/2021, vraag 3.6). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd het tweede en derde persoonlijk onderhoud behandeld door een vrouwelijke protection officer en een vrouwelijke tolk. Bij aanvang van het eerste persoonlijk onderhoud was er geen vrouwelijke tolk beschikbaar. Er werd u bij aanvang van dit onderhoud echter gevraagd of u akkoord ging om het persoonlijk onderhoud te volbrengen met een mannelijke tolk, hetgeen u positief bevestigde (notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 23/08/2021, CGVS 1 E., p. 2). Voorts legde u voor het eerste persoonlijk onderhoud enkele medische documenten uit Noord-Macedonië neer waaruit blijkt dat u in het verleden enkele zelfmoordpogingen ondernam, alsook legde u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud o.a. een psychologisch attest d.d. 10/06/2021 van uw psychiater J.K. en uw psycholoog M.G.B. neer. In deze attesten staat vermeld dat u na een zelfmoordpoging naar hen werd doorverwezen. Het attest maakt gewag van slaapproblemen, hoofdpijn en woedeaanvallen ten gevolge van meerdere frustraties, hiermee o.a. doelend op de problemen in uw land van herkomst omwille van uw geaardheid. In het attest wordt evenwel nergens gesteld dat uw deelname aan het persoonlijk onderhoud onmogelijk is, noch worden verdere aanbevelingen gedaan naar het onderhoud toe. In het licht van uw psychische gemoedstoestand, moet er onderstreept worden dat u bij aanvang van het tweede en derde persoonlijk onderhoud gevraagd werd hoe u zich voelde en of u in staat was om het interview te volbrengen, hetgeen u telkens positief bevestigde (notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 08/12/2021, CGVS 2 E., p. 2; notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 02/03/2022, CGVS 3 E.,

p. 2). Verder werd u bij aanvang van ieder onderhoud gewezen op het nemen van een pauze indien u hier de nood toe voelde (CGVS 1 E., p. 2; CGVS 2 E., p. 2; CGVS 3 E., p. 2) en werd u de kans geboden om in een tweede en derde persoonlijk onderhoud verdere uitleg te geven (CGVS 2 E.; CGVS 3 E.). Er werd regelmatig gepolst naar hoe u zich voelde (CGVS 1 E., p. 9, p. 15; CGVS 2 E., p. 6, p. 11; CGVS 3 E., p. 6, p. 12), alsook werd u de nodige tijd gegeven om uw antwoorden te formuleren (CGVS 2 E., p. 3, p. 6). Daar waar u stelde problemen te kennen met het onthouden van data, en uw advocate hiervoor verwees naar de door u neergelegde documenten, blijkt op basis van deze documenten geenszins dat uw psychologische staat uw cognitief geheugen zou hebben aangetast (CGVS 1 E., p. 3). Desalniettemin werd u toegestaan om uw relaas te construeren aan de hand van de door u neergelegde documenten (CGVS 1 E., p. 3, p. 8, p. 13, p. 14, p. 19). Hoewel u het tijdens de persoonlijke onderhouds soms moeilijk had (CGVS 1 E., p. 9, p. 14, p. 15; CGVS 2 E., p. 6, p. 11), gaf u aan het gehoor te kunnen verder zetten (CGVS 1 E., p. 15; CGVS 2 E., p. 6, p. 11). Uit deze onderhouds blijkt nergens dat u door uw mentale toestand niet in staat was om op adequate wijze aan het persoonlijk onderhoud deel te nemen. Uit uw

verklaringen tijdens de onderhouden op het CGVS blijkt dat u duidelijk op de vragen heeft kunnen antwoorden, wat u ook bevestigde aan het einde van elk persoonlijk onderhoud (CGVS 1 E., p. 20; CGVS 2 E., p. 13; CGVS 3 E., p. 15).

Gelet op wat voorafgaat, kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Verder is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bij het KB van 14 januari 2022 werd Noord-Macedonië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

U verklaarde een vrees te koesteren bij terugkeer naar Noord-Macedonië omwille van uw geaardheid en de problemen met uw familie. U vreest hieromtrent dat u in Noord-Macedonië niet in vrijheid zou kunnen leven, alsook problemen te zullen kennen met uw familie en hierbij vermoord te zullen worden door uw vader (CGVS 1 E., p. 11, p. 14 – 16). Uw partner K. sluit zich aan bij uw asielmotieven en voegt eraan toe de wens te hebben om van geslacht te veranderen (notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 08/12/2021, CGVS 1 K., p. 12, p. 13). Hoewel K. nog geen concrete stappen hiertoe heeft ondernomen (notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 02/03/2022, CGVS 2 K., p. 7, p. 8), kan worden aangenomen dat K. een genderfluïde identiteit heeft. Het CGVS trekt jullie seksuele geaardheid of genderidentiteit niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit homoseksueel of transgender te zijn in Noord-Macedonië op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Het Commissariaat-generaal erkent dat leden van de LGBTIQ-gemeenschap in Noord-Macedonië op meerdere vlakken nog steeds te maken kunnen krijgen met weerstand, haattaal en/of discriminatie vanuit de bevolking. Dit wordt eveneens geïllustreerd door de door u neergelegde screenshots van een artikel over de Pride Parade en de commentaren hierop op sociale media (document 7 in uw administratieve dossier). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminaties of andere problemen een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate ernstig zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal, die werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt evenwel dat er de voorbije jaren positieve signalen gegeven werden vanuit het politieke klimaat om de situatie van de LGBTIQ-gemeenschap te verbeteren. Zo werd in 2017 een Parlementaire Groep voor de Verbetering van de Situatie van LGBT opgericht. Deze ondernam reeds verschillende wettelijke initiatieven, waaronder de effectieve aanpassing van de strafwet door het opnemen van de termen seksuele geaardheid en genderidentiteit als gronden voor haatmisdrijven en een aanpassing aan de wet over preventie en bescherming tegen discriminatie, met een expliciete verwijzing naar seksuele geaardheid en genderidentiteit. Op 27 oktober 2020 heeft het parlement deze wet uiteindelijk goedgekeurd. Ook werden in 2018 en 2019 respectievelijk door de Noord-Macedonische overheid en de Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa (OVSE) informatiecampagnes georganiseerd. De OVSE heeft verder in augustus 2019 een trainingsprogramma op poten gezet voor politieagenten om haatmisdrijven tegen de LGBTIQ-gemeenschap beter aan te pakken. Ook de Raad van Europa organiseerde in februari 2020 een internationale training waaraan burgermaatschappijorganisaties en politiestructuren uit alle westelijke Balkanlanden deelnamen met als opzet een betere aanpak van haatmisdrijven gericht tegen LGBTIQ-personen. Bovendien werd er een kentering van aanvaarding vastgesteld in het politieke discours over LGBTIQ in Noord-Macedonië en werd er in 2019 een eerste Pride georganiseerd in Skopje. Een tweede Pride werd, na een online alternatief omwille van de Covid-19-crisis in 2020, met succes georganiseerd in juni 2021.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBTIQ-gemeenschap in Noord-Macedonië het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na de persoonlijk onderhouden met u en uw partner bij het CGVS te worden vastgesteld dat jullie er echter niet in geslaagd zijn aannemelijk te maken dat er in jullie hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat ten gevolge van jullie geaardheid of genderidentiteit.

Vooreerst dienen de nodige kanttekeningen te worden geplaatst bij de exacte omstandigheden waarin jullie relatie is ontstaan. Zo dient te worden opgemerkt dat u en K. niet eenduidig zijn aangaande jullie eerste ontmoeting en hoe uw relatie hieruit voortgesprongen is. U verklaart immers op het CGVS sinds 10 december 2018 een relatie te hebben met K., nadat jullie elkaar een week voordien leerden kennen door middel van een spel op Facebook (CGVS 1 E., p. 9; CGVS 2 E., p. 7; CGVS 3 E., p. 3). Gevraagd of u K. voorheen al kende, repliceert u dat dit niet het geval was. Evenmin hadden jullie elkaar in het verleden ooit ontmoet of gesproken, noch heeft u K. ooit ergens anders ontmoet dan in Frankrijk (CGVS 3 E., p. 4). Hoewel K. u bijtreedt wat betreft de datum van de start van jullie relatie, stelt K. daarentegen wel dat jullie voorheen op een feest in Duitsland in 2016 kort hebben kennisgemaakt (CGVS 2 K., p. 4). Geconfronteerd met bovenstaande verklaringen, zonder hierbij de locatie van het feest mee te delen, bevestigt u de verklaringen van K.. Een loutere aanpassing van uw eigen verklaringen na confrontatie van tegenstrijdigheden, kan echter geenszins de vastgestelde incoherentie opheffen. Daarenboven stelt u dat dit feest in Skopje gehouden werd. Vervolgens gewezen op de verklaringen van K. dat het een feest in Duitsland betreft, ontkent u de verklaringen van K. en geeft u aan dat K. de hele nacht niet heeft geslapen en mogelijk iets verkeerd heeft gezegd (CGVS 3 E., p. 5). Dit is echter geen vergoelijking voor bovenstaande incoherentie, daar kan worden verwacht dat u beiden eenduidig bent over jullie eerste ontmoetingen. U situeert het feest immers beiden in twee verschillende landen, wat geenszins aan een vergetelheid of vermoedigheid te wijten kan zijn. Dat K. zich na de pauze, waarin jullie ruimschoots de tijd hadden om jullie verklaringen op elkaar af te stemmen, corrigeert en aangeeft dat ze zich vergist heeft aangaande de locatie van dit bewuste feest, kan allerminst worden weerhouden, temeer daar dit totaal niet overeenstemt met haar eerdere verklaringen dat jullie elkaar voor de start van jullie relatie nooit in Noord-Macedonië hadden ontmoet (CGVS 2 K., p. 5, p. 18). Hierbij komt nog dat K. ook ten aanzien van de Duitse asielinstanties verklaarde dat jullie elkaar voor het eerst ontmoet hebben op een feestje in Duitsland in 2015 of 2016 (Niederschrift K., d.d. 03/12/2020, p. 7), waardoor uw bewering dat jullie incoherente verklaringen te wijten zouden zijn aan het slaapgebrek van K., geenszins behouden kan blijven. Bovenstaande tegenstrijdigheden nopen er dan ook toe te besluiten dat u allerminst een duidelijk zicht biedt op jullie eerste ontmoeting.

Dat de nodige vragen kunnen worden gesteld bij jullie eerste ontmoeting en bijgevolg ook de aanvang van jullie relatie, blijkt verder nog uit het gegeven dat u in Nederland een compleet ander beeld schetst aangaande het startpunt van uw relatie met K. dan in België. Ten aanzien van de Nederlandse asielinstanties verklaren jullie immers beiden sinds 10 december 2016 een relatie te hebben gehad, aldus twee jaar eerder dan jullie tijdens jullie persoonlijke onderhouden op het CGVS stelden (rapport gehoor veilig land van herkomst S., d.d. 14/03/2019, p. 6; rapport gehoor veilig land van herkomst K., d.d. 14/03/2019, p. 6; CGVS 1 E., p. 9; CGVS 2 E., p. 7; CGVS 3 E., p. 3; CGVS 1 K., p. 10; CGVS 2 K., p. 4). Geconfronteerd met uw verklaringen in Nederland, ontkent u dit zo gezegd te hebben, stelt u dat het verkeerd genoteerd staat en voegt u er aan toe dat uw verklaringen in Nederland dezelfde zijn zoals gesteld op het CGVS (CGVS 3 E., p. 13). Wanneer bovenstaande incoherentie ook aan K. wordt voorgelegd, stelt ze evenzeer niet te weten wat er in het verslag van Nederland geschreven staat en dat Nederland jullie nimmer serieus heeft genomen (CGVS 2 K., p. 19). Dat het louter om een verkeerd genoteerde datum zou gaan, kan echter niet worden weerhouden, daar jullie bij de Nederlandse autoriteiten verder uitweidden over jullie relatie vóór 2018. Zo stelde u in Nederland duidelijk elkaar te hebben ontmoet op een feest in Skopje, dat u geen vervoer naar huis had en samen met uw partner naar huis bent gegaan om vervolgens een relatie te starten op 10 december 2016 (rapport gehoor S., p. 8). Deze verklaringen aangaande de eerste ontmoeting met K. zijn op hun beurt dan weer compleet tegenstrijdig met uw verklaringen op het CGVS K. via Facebook te hebben ontmoet en dat uiteindelijk op basis van deze online gesprekken een relatie ontstond. Verder blijkt dat jullie beiden in Nederland hadden aangehaald dat jullie zich in april 2017 in het openbaar hebben begeven in het centrum van Skopje, waarna jullie beledigd werden door een aantal personen (rapport gehoor S., p. 8, p. 9; rapport gehoor K., p. 8, p. 11). Overigens stelt u dat u geregeld naar K. toe ging in het weekend, haar familie vier maanden

na de start van jullie relatie vreemd begon te doen en K. na zes maanden naar Frankrijk verhuisde met haar familie (rapport gehoor S., p. 8, p. 9). Op basis van uw verklaringen in Nederland blijkt dan ook duidelijk dat het niet om een verkeerd genoteerde datum zou gaan, gelet op het feit dat er zich meerdere gebeurtenissen zouden hebben afgespeeld sinds de start van uw relatie eind 2016. Bovendien maakt u kenbaar reeds een relatie te hebben gehad voor jullie verhuis naar Frankrijk, terwijl op het CGVS het tegendeel blijkt. U tenslotte geconfronteerd met uw verklaringen in Nederland aangaande het incident in april 2017, waarover u op het CGVS met geen woord repte, ontkent wederom uw eerdere verklaringen en stelt bij de asielinstanties in Nederland niet over 2016 of 2017 te hebben gepraat. Evenmin zou er ooit iets gebeurd zijn in 2017 (CGVS 3 E., p. 14). Wanneer K. geconfronteerd wordt met bovenstaande vaststellingen, verwijst ze naar de neergelegde documenten in het kader van uw huidige verzoek in België en vraagt ze dit als bewijs aan te nemen. Ze voegt er verder nog aan toe dat jullie zich ook in Nederland als koppel presenteerden en tevens daar de waarheid hebben verteld (CGVS 2 K., p. 19). Ook wanneer u finaal de kans geboden wordt om de waarheid te spreken en uw verklaringen aan te passen, geven jullie beiden aan in België de waarheid te hebben verteld (CGVS 3 E., p. 14; CGVS 2 K., p. 20). Jullie louter vasthouden aan de laatste versie van de feiten, volstaat evenwel niet ter vergoelijking van bovenvermelde volstrekt tegenstrijdige versies. Dergelijke flagrante tegenstrijdigheden doen serieuze twijfels rijzen over het ontstaan van uw relatie met K. .

Overigens dient nog te worden aangestipt dat jullie tevens incoherent zijn aangaande jullie kennismaking in Frankrijk in december 2018, wat verder twijfels doet zaaien hieromtrent. Zo blijkt vooreerst dat u – gevraagd naar het Facebookprofiel dat jullie gebruikten op het moment van de eerste kennismaking – stelt dat K. onder haar eigen naam een profiel had, terwijl K. zelf verklaart dat zij op dat moment S.B. gebruikte als profielnaam (CGVS 2 E., p. 7; CGVS 2 K., p. 5). Hoewel iemand meerdere Facebookprofielen kan aanmaken, mag redelijkerwijze wel verwacht worden dat u zich de naam kan herinneren van het profiel dat aan uw geliefde verbonden was. Verder zijn jullie niet eenduidig wat betreft de eerste fysieke bezoeken in Frankrijk. Zo verklaart u dat de eerste ontmoeting twee weken na de start van jullie relatie in Lyon plaatsvond waarbij u K. meenam naar uw huis en haar aan uw ouders voorstelde als een gewone vriendin (CGVS 2 E., p. 7). Hoewel K. de ontmoeting in Lyon bevestigt, stelt ze in tegenstelling tot u dat jullie elkaar voor het eerst bezocht hebben een maand na de start van jullie relatie en ze niet bij u thuis is geweest tijdens dit eerste bezoek (CGVS 1 K., p. 10; CGVS 2 K., p. 5). Voorts verwijst u naar vijf of zes ontmoetingen in Frankrijk, terwijl K. het heeft over vier ontmoetingen, waarbij jullie tijdens de vierde ontmoeting samen vanuit Lyon vertrokken zijn naar Nederland (CGVS 2 E., p. 8; CGVS 1 K., p. 10). Bovenstaande incoherenties in acht genomen, dient dan ook geconcludeerd te worden dat u hoegenaamd geen zicht biedt op de precieze omstandigheden van de start van uw relatie en dat u uw verklaringen aanpast naargelang de vraagstelling en het land waar u een verzoek doet. Hierdoor worden het problematische karakter en de verborgen aard van het begin van jullie relatie danig ondermijnd. Dit brengt bovendien uw algemene geloofwaardigheid in het gedrang.

Bovenvermelde twijfels aangaande de aanvang van uw relatie vormen tevens een negatieve indicatie betreffende de problemen die u kende met uw familie omwille van uw geaardheid. Daarenboven legde u ook hieromtrent allerminst coherente verklaringen af.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat zowel u als uw partner immers een compleet ander beeld schetsen van de feiten die hebben geleid tot uw vertrek uit Noord-Macedonië ten aanzien van de Nederlandse en de Duitse asielinstanties. Hoewel de basis van uw verzoek telkens uw geaardheid en uw relatie met K. betreft, wijzigen de door u aangehaalde incidenten steeds doorheen uw asielprocedure. Zo haalt u op het CGVS aan nooit een incident of een conflict te hebben gehad met andere mensen dan uw familie. U stelt weliswaar dat omstaanders uw familie provoceerden, maar dit had nooit rechtstreeks betrekking op u (CGVS 3 E., p. 6). Verder verklaart ook K. nooit concrete problemen te hebben gehad met medeburgers, uitgezonderd het feit dat ze soms nageroepen werd op straat door andere Roma (CGVS 2 K., p. 9). Zoals reeds eerder werd gesteld, verwijzen jullie in Nederland echter beiden naar een incident in 2017 waarbij jullie beledigd werden omdat jullie hand in hand op straat liepen, hetgeen jullie ongemoeid laten op het CGVS. Los van dit incident halen jullie beiden in Nederland nog een incident uit 2010 aan, waarbij K. in Noord-Macedonië door onbekende mannen aangevallen werd op straat (rapport gehoor S., p. 9; rapport gehoor K., p. 7 – 8, p. 10). U rept echter met geen woord over dergelijk incident op het CGVS, wat andermaal de nodige vragen doet oproepen. Bovenstaand incident aan u voorgelegd, antwoordt u dat K. een vriend had omdat ze moest van haar ouders (CGVS 3 E., p. 14). U er vervolgens op gewezen dat uw bewering de aanval door onbekenden op K. niet verklaart, repliceert niet te weten wat er is gebeurd in 2010, herhaalt dat K. verplicht een relatie moest aangaan met een man en dat K. die jongen in Duitsland ontmoet heeft (CGVS 3 E., p. 14). Er kan worden geconcludeerd dat u wederom geen geldige verklaring geeft voor de vastgestelde merkwaardigheden. Dat u niet op de hoogte zou zijn geweest

van dit incident in 2010, kan niet worden gevolgd, daar u in Nederland kort verwijst naar een incident in 2010 waarbij K. in elkaar geslagen werd (rapport gehoor S., p. 9). Dat u op het CGVS uw verklaringen aanpast en zogenaamd niet meer weet wat er in 2010 zou zijn gebeurd, is frappant. Overigens stemt het feit dat K. een relatie zou hebben gehad met een man geenszins overeen met de verklaringen van K.. Aangaande het incident in november 2010 verklaart K. immers dat ze uitging met een meisje op dat moment, haar op de wang kuste en vervolgens aangevallen werd door vier onbekende personen (rapport gehoor K., p. 7, p. 8, p. 10). Gevraagd of K. ooit een relatie had met een man, repliceert ze dat dit nooit het geval was (rapport gehoor K., p. 10), hetgeen niet rijmt met uw verklaringen op het CGVS. Wanneer aan K. het incident van 2010 wordt voorgelegd, repliceert ze aanvankelijk dat ze niet met een jongen was (CGVS 2 K., p. 20). Haar er op gewezen dat in de vraag geen sprake was van een jongen, waarop de vraag herhaald wordt, antwoordt K. dat het incident in 2010 kaderde in de politieke problemen van haar vader met UčK (CGVS 1 K., p. 4, p. 5; CGVS 2 K., p. 20). Dit kan echter niet worden weerhouden, daar K. in Nederland dit incident specifiek plaatst binnen de context van de discriminatie omwille van haar geaardheid (rapport gehoor K., p. 7). Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan de door u geschetste vervolgingsfeiten.

Betreffende de voorstelling van het moment en de manier waarop jullie ouders ontdekten dat jullie een liefdesrelatie hadden, dient er onderstreept te worden dat u een verschillende weergave van deze feiten brengt doorheen uw verschillende asielprocedures. U verklaart immers ten aanzien van de Belgische asielinstanties dat u in maart 2019 uw ouders zelf ingelicht heeft van uw relatie met K. door middel van een Facebookbericht naar uw vader. K. stuurde op datzelfde moment een sms naar haar familie om te duiden dat jullie zich samen in Nederland bevonden en samen een leven wilden opbouwen (CGVS 3 E., p. 4; CGVS 2 K., p. 6). Voordien waren jullie beider families op geen enkele manier op de hoogte van jullie relatie. K. stelt hierbij nog expliciet dat niemand van haar familie op de hoogte was van haar geaardheid voor maart 2019 (CGVS 1 K., p. 9; CGVS 2 K., p. 5, p. 6). Dit valt echter geenszins te rijmen met het beeld dat u schetst in Nederland. Daar verklaart u immers een zelfmoordpoging te hebben ondernomen na het vertrek van K. naar Frankrijk omdat u niet meer zonder haar kon leven. Op het moment dat u in het ziekenhuis bijkwam, keek uw vader met haat naar u, omdat hij toen begreep dat u lesbisch was, waarna hij u verstoten heeft (rapport gehoor S., p. 9). Er dient dan ook op gewezen te worden dat dit wederom een verschillende weergave betreft van het moment waarop uw geaardheid of relatie met K. aan het licht kwam. Over het exacte moment van deze situatie legde u verder geen eenduidige verklaringen af bij de Nederlandse asielinstanties. U stelt immers enerzijds dat u in januari of maart 2018 een zelfmoordpoging ondernam om anderzijds even later te verklaren dat uw ouders in 2016 uw geaardheid hebben ontdekt nadat de dokter na een eerdere zelfmoordpoging de reden in het medisch rapport had vermeld (rapport gehoor S., p. 9, p. 11). Hoe dan ook dient te worden aangestipt dat de door u genoemde data zich beiden voor maart 2019, het moment waarop u naar Nederland trok en u, volgens uw verklaringen op het CGVS, pas uw ouders inlichtte, situeerde. Op basis van bovenstaande kan eveneens worden besloten dat dergelijke vaststellingen uw algehele geloofwaardigheid verder op de helling plaatsen, temeer daar ook K. in Duitsland een andere voorstelling geeft van bovenstaande feiten. K. verklaart in Duitsland immers dat haar vader ontdekte dat ze een relatie had met een vrouw nadat een vriend haar vader had ingelicht. Deze vriend ging regelmatig op stap met K. en vond het vreemd dat ze amper nog tijd had om samen een koffie te gaan drinken, wat hij uitte ten aanzien van haar vader. Wanneer de vader van K. haar met de uitpattingen van haar vriend confronteerde, gaf ze toe wat er gaande was (Niederschrift K., p. 7, p. 8). Overigens situeert K. dit alles in juni 2019, hetgeen geenszins overeenstemt met haar voorstelling op het CGVS dat haar ouders in maart 2019 hiervan op de hoogte kwamen (CGVS 2 K., p. 6; Niederschrift K., p. 4, p. 8). Dat jullie beiden de gebeurtenissen aangaande de manier waarop jullie families ontdekten dat u of K. een relatie hadden met een vrouw, verschillend voorstelden en tevens compleet incoherent zijn aangaande het tijdstip waarop jullie familie hiervan lucht kreeg, ondergraaft de geloofwaardigheid ervan op fundamentele wijze.

Overigens verklaart u in Nederland verder nog dat – nadat uw ouders in 2016 of 2018 uw geaardheid ontdekten via het medisch rapport en u vervolgens geslagen werd door uw vader – u niet meer naar huis zou zijn gegaan en u van 12 april 2016 tot maart of april 2018 in Skopje zou hebben verbleven bij een vriendin (rapport gehoor S., p. 7, p. 12). Uw ouders wilden u immers niet meer in huis hebben omdat u een lesbienne was en hadden u verstoten (rapport gehoor S., p. 11). Op het CGVS gevraagd naar uw verblijfplaatsen in Noord-Macedonië, stelt u echter enkel met uw ouders in Kumanovo en met K. in Drachevo te hebben gewoond. Hoewel u weliswaar een nacht op hotel in Skopje en enkele nachten bij uw zus in Tetovo verbleef, heeft u nooit op enig ander moment elders verbleven in uw thuisland, evenmin voor een korte periode (CGVS 3 E., p. 7). Bovenstaande vaststelling aan u voorgelegd, ontkent u wederom uw verklaringen in Nederland, verklaart u dat dit niet uw woorden waren, begrijpt u niet van waar dergelijke verklaringen komen en voegt u eraan toe dat uw problemen pas in 2018 begonnen omdat uw relatie toen

begon (CGVS 3 E., p. 14). Het eenvoudigweg ontkennen van eerdere verklaringen is evenwel geen vergoelijking voor deze incoherentie.

In de kantlijn hiervan kan hieraan nog worden toegevoegd dat u in Nederland verklaarde naar Frankrijk te zijn gevlucht om de problemen met uw vader te ontwijken nadat hij uw geaardheid ontdekt had, hij u hiervoor geslagen had en u uw partner wou vervoegen die reeds voor u naar Frankrijk was vertrokken (rapport gehoor S., p. 9, p. 15; rapport gehoor K., p. 8). Op het CGVS gevraagd naar de redenen voor uw verzoek in Frankrijk, stelt u echter daar een verzoek te hebben ingediend omwille van de problemen van uw vader met het huis van diens broer en aldus samen met uw ouders een aanvraag te hebben gedaan, wat haaks staat op uw verklaringen bij de Nederlandse asielinstanties op eigen houtje een verzoek te hebben gedaan in Frankrijk omwille van uw geaardheid en de problemen met uw familie hierdoor (CGVS 1 E., p. 6; rapport gehoor S., p. 8, p. 13). Verwacht mag worden dat u te allen tijde eenduidig bent aangaande uw asielmotieven, hetgeen, zoals reeds meermaals is gebleken, geenszins het geval is. Voorgaande vaststellingen halen dan ook in ernstige mate uw algehele geloofwaardigheid verder onderuit.

Dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw familiale problemen blijkt verder nog uit de vaststelling dat u niet kon overtuigen aangaande de incidenten die u koppelt aan het moment waarop u zich bewust werd van uw gevoelens voor vrouwen. Zo stelt u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u uw geaardheid ontdekt heeft toen u acht jaar oud was, waarbij u verwijst naar een incident op school waarbij u met een ander meisje in het toilet betraapt bent door de turnleerkracht. U voegt er aan toe dat u op achtjarige leeftijd vervolgens naar een psycholoog ging die het woord 'lesbisch' in de mond nam waarop u begreep dat u die persoon was en u vervolgens uw geaardheid verborg voor uw familie omdat uw vader u sloeg en hij u naar een weeshuis wou sturen na het incident (CGVS 2 E., p. 3, p. 4, p. 5). U gevraagd naar uw relaties, beschrijft u de relatie met F., het meisje waarmee u betraapt werd op achtjarige leeftijd, als uw eerste relatie (CGVS 2 E., p. 4, p. 5). Dit strookt echter niet met uw verklaringen ten aanzien van de Nederlandse asielinstanties waarbij u verklaart dat u ongeveer twaalf of dertien jaar oud was toen u zich bewust werd van het gegeven dat u op vrouwen viel en veertien toen u voor het eerst gevoelens kreeg voor een vrouw (rapport gehoor veilig land van herkomst S., p. 10). Uw verklaringen aangaande het initiële incident, waarbij u betraapt werd op school toen u acht jaar oud was, alsook aangaande de gewelddadige reactie van uw vader hierop, kunnen dan ook niet worden weerhouden gelet op uw verklaringen in Nederland waar u het incident op uw achtste ongemoeid laat. Bovenstaande incoherentie plaatst de geloofwaardigheid van uw familiale problemen verder op de helling.

Ook betreffende uw concrete problemen met uw familie legt u geenszins coherente verklaringen af. Zo dient te worden aangestipt dat er betreffende het incident in november 2019, hetgeen de kern van uw vrees uitmaakt daar alle problemen hiermee aanvingen, fundamentele tegenstrijdigheden bestaan die de geloofwaardigheid van de door u geschetste asielmotieven ondergraven. Vooreerst kan worden geconcludeerd dat u een compleet ander beeld schetst aangaande uw vervolgingsfeiten naargelang de lidstaat waar u een verzoek om internationale bescherming indient. U verklaart immers ten aanzien van de Belgische asielinstanties van mei 2019 tot november 2019 met uw partner K. in Drachevo, in het huis van de ouders van K., te hebben gewoond. De ouders van K. verbleven op dat moment aanvankelijk in Frankrijk om vanuit Nederland terug te keren naar Noord-Macedonië in november 2019, waarna de hel losbrak (CGVS 1 E., p. 5, p. 16; CGVS 3 E., p. 6, p. 7; CGVS 1 K., p. 3, p. 7; CGVS 2 K., p. 9, p. 10). Dit is echter compleet in strijd met het verhaal dat K. schetst ten aanzien van de Duitse asielinstanties. Zo laat K. het incident van november 2019 volledig ongemoeid in Duitsland en situeert ze de problemen met haar ouders in juni 2019, gelet op haar verklaringen dat haar ouders toen op de hoogte werden gesteld van jullie relatie, ze geslagen werd door haar vader, waarna hij haar uit het huis gezet heeft en uw partner voor een maand geleefd heeft bij een hulporganisatie (Niederschrift K., p. 3, p. 4, p. 8). Dit stemt hoegenaamd niet overeen met uw verklaringen van mei tot november 2019 alleen in het huis van haar ouders te hebben gewoond. Daarenboven geeft K. nergens blijk van uw aanwezigheid tijdens het conflict met haar ouders. Overigens verklaart K. verder nog in Duitsland na een maand verbleven te hebben bij de hulporganisatie, teruggekeerd te zijn naar huis omdat haar moeder en zus hierom smeekten nadat haar vader een hartinfarct had gekregen, waarna ze beloofde om te veranderen en ze sindsdien onder de controle van haar ouders leefde (Niederschrift K., p. 8). Daar het incident waarbij haar ouders ontdekten dat jullie een relatie hadden zich situeert in juni 2019 en ze vervolgens een maand bij de hulporganisatie verbleef vooraleer terug te keren naar huis, kan worden aangenomen dat dit zich rond juli of augustus 2019 moet situeren. Dit rijmt dan ook op geen enkele manier met jullie verklaringen bij het CGVS dat de ouders van K. in november 2019 zijn teruggekeerd van Nederland en vervolgens jullie beiden fysiek mishandeld hebben. U geconfronteerd met de vaststelling dat K. in Duitsland verklaarde met haar ouders in Drachevo gewoond te hebben in dezelfde periode als jullie zogenaamde gezamenlijke verblijf aldaar, ontkent wederom de verklaringen van K. (CGVS 3 E., p. 14). K. hiermee geconfronteerd ontkent eveneens

haar verklaringen in Duitsland, wijt de incoherentie aan een probleem met de tolk en voegt eraan toe dat het onmogelijk is dat ze samen met haar ouders in Drachevo voor november 2019 zou hebben gewoond, omdat haar ouders op dat moment in Nederland verbleven. Dat de incoherentie toe te schrijven zou zijn aan een probleem met de tolk, blijkt geenszins uit de weergave van de Duitse notities waarbij uw partner aangaf de tolk goed begrepen te hebben en dat er zich geen communicatieproblemen voordeden (Niederschrift K., p. 2, p. 12). Hoewel uw partner – geconfronteerd met de vele tegenstrijdigheden – finaal toegeeft dat ze in Duitsland in shock was nadat u werd teruggestuurd naar Noord-Macedonië en enkele zaken zou veranderd hebben aan haar verklaringen, kan ze niet duiden wat ze dan aangepast zou hebben en voegt ze er aan toe dit vergeten te zijn omdat ze toen geen interesse had in het interview (CGVS 2 K., p. 20). Deze post factum verklaring kan echter niet weerhouden worden, daar ze geen soelaas biedt over de concrete verklaringen die ze al dan niet zou hebben aangepast. Een dergelijke verschillende weergave betreffende de aanloop naar, het moment van en de betrokkenen bij het incident in november 2019 is niet ernstig. Deze vaststellingen ondermijnen de waarachtigheid van deze gebeurtenis op fundamentele wijze.

Volledigheidshalve kan hieraan nog worden toegevoegd dat er tevens tegenstrijdigheden kunnen worden aangestipt bij de gebeurtenissen in de nasleep van het incident in november 2019. Aangaande de geheime ontmoetingen in het shoppingcenter, nadat jullie ouders verboden hadden elkaar te blijven zien, is het frappant dat K. enerzijds op het CGVS verklaarde dat ze het feit dat ze documenten in orde diende te brengen als excuus gebruikte voor de geheime ontmoetingen om anderzijds in Nederland te stellen dat ze een job bij een hulporganisatie had en dit als alibi gebruikte om de geheime ontmoetingen in de openbare toiletten te rechtvaardigen (CGVS 2 K., p. 12; Niederschrift K., p. 5, p. 8). Bovenstaande incoherentie nog daar gelaten, blijkt verder uit jullie verklaringen op het CGVS dat u noch K. ooit gewerkt zou hebben na het incident in november 2019, wat andermaal tegenstrijdig is met de verklaringen van K. in Nederland. Zo verklaren jullie immers beiden – uitgezonderd enkele dagen in de agricultuur, hetgeen u beiden telkens afzonderlijk met uw familie deed, respectievelijk in Gradsko en Montenegro – verder niet gewerkt te hebben gedurende de periode van jullie gezamenlijke verblijf in Drachevo, noch in de periode na het incident van november 2019 tot aan jullie vertrek naar Duitsland. Geen van jullie beiden heeft tevens niet-officieel of in het zwart, noch onbetaald of op vrijwillige basis gewerkt (CGVS 3 E., p. 7, p. 8; CGVS 2 K., p. 4, p. 10, p. 11, p. 12). Bovenstaande verklaringen stemmen dan ook allerminst overeen met de verklaringen van K. in Nederland die haar job als vrijwilliger als excuus aanwendde voor jullie stiekeme treffen in de toiletten van het shoppingcenter. Tot slot kan hieraan nog worden toegevoegd dat u eveneens incoherent bent wat betreft de frequentie van deze stiekeme ontmoetingen. Waar u aangaf ongeveer twee tot drie keer per maand in het shoppingcenter met K. te hebben afgesproken, heeft K. het over één maandelijks ontmoeting (CGVS 3 E., p. 9; CGVS 2 K., p. 13). Hiermee geconfronteerd, ontkent u wederom de verklaringen van K. en herhaalt u dat K. de hele nacht niet geslapen heeft (CGVS 3 E., p. 9). Dit kan dan ook niet worden weerhouden als een vergoelijking, daar het louter ontkennen van eerdere verklaringen geenszins telt als verschoningsgrond voor deze incoherentie. Er kan dan ook weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen elkaar in het geheim te moeten ontmoeten omdat uw familie dit verboden had, wat verder afbreuk doet aan de door u geschetste asielmotieven.

Tot slot kan hieraan nog worden toegevoegd dat, gelet op de verschillende incoherenties die er bestaan tussen jullie verklaringen naargelang de lidstaat waar u een verzoek indiende en tussen jullie verklaringen onderling, uw bewering dat u eveneens problemen met uw familie kende in december 2020 nadat u door Duitsland gerepatrieerd werd (CGVS 1 E., p. 14 – 15), evenmin overeind blijft. Daarenboven overtuigen ook uw verklaringen omtrent uw houding in de nasleep hiervan allerminst. Hoewel u na december 2020 meermaals zou geslagen zijn door uw familie, sloeg u het aanbod om te gaan logeren in het Safe House af (CGVS 1 E., p. 12; CGVS 2 E., p. 11). U gevraagd waarom u nimmer gading zocht in het Safe House, repliceert dit niet gedaan te hebben omdat Z. u louter kon helpen met de verklaring van het Helsinki Comité, maar verder niets voor u kon doen (CGVS 2 E., p. 11). Dit is echter compleet tegenstrijdig met de inhoud van het door u neergelegde attest, waaruit blijkt dat u drie dagen in het Safe House zou hebben verbleven (document 5 in uw administratieve dossier). U stelt dat dit document uw geaardheid zou moeten bevestigen (CGVS 1 E., p. 15), terwijl het document geenszins gewag maakt van de reden waarom u gebruik zou hebben gemaakt van het Safe House. Bovendien blijkt het vrij gemakkelijk te zijn geweest om dergelijk document te verkrijgen – u heeft Z. immers een keer fysiek ontmoet waarna u ze dit document overhandigde (CGVS 1 E., p. 12; CGVS 2 E., p. 11) – én stemt de inhoud ervan geenszins overeen met uw verklaringen, waardoor er geen enkele bewijswaarde aan het document kan worden toegekend. Overigens dient hierbij nog te worden aangestipt dat uw partner op het CGVS verklaarde dat ze nooit gebruik heeft gemaakt van de optie om bij het Helsinki Comité te logeren, noch ooit in een vluchthuis heeft verbleven (CGVS 2 K., p. 17, p. 18), terwijl ze in Duitsland het tegenovergestelde verklaarde en aangaf een maand in een vluchthuis te hebben gewoond nadat ze uit het huis werd gezet door haar vader toen deze op de hoogte werd gesteld van haar relatie met een vrouw (Niederschrift K., p. 4). Dit rijmt dan ook

geenszins met de bewering van K. op het CGVS dat Noord-Macedonië een klein land is, ze niet in veiligheid is daar en ze niet weet waar ze heen kan gaan (CGVS 2 K., p. 18). Dat u en K. ook omtrent jullie contacten met het Safe House logische noch coherente verklaringen afleggen en dat deze verklaringen bovendien in strijd zijn met de inhoud van het neergelegde attest, haalt de geloofwaardigheid van de problemen in 2020, die de aanleiding vormden van deze contacten met het Safe House, compleet onderuit.

In het licht van uw houding, kan verder nog gewezen worden op de vaststelling dat u uw naam meermaals liet wijzigen om een inreisverbod in Europa te omzeilen. U bent immers geboren als S.S. maar wijzigde uw naam naar S.M. omdat u Frankrijk niet meer binnen mocht, om vervolgens de naam F.M. aan te nemen na het inreisverbod dat opgelegd werd door Duitsland. Over uw laatste en huidige naam E. E. stelt u dan weer dat u eind december 2021 andermaal uw naam aanpaste omdat uw vader u wou doen trouwen met een man in het buitenland, daar iedereen in uw omgeving wist dat u een lesbienne was. Aan deze bewering kan in het licht van bovenstaande argumentatie aangaande de geloofwaardigheid van uw problemen omwille van uw geaardheid, logischerwijze geen geloof gehecht worden. U stelt verder dat uw vader uw naam diende te wijzigen omdat u op dat moment een reisverbod van Nederland had ontvangen (CGVS 1 E., p. 11, p. 13; CGVS 2 E., p. 9; CGVS 3 E., p. 3). Hoewel u een document neerlegt om uw meest recente naamswijziging aan te tonen, blijkt uit dit document geenszins dat uw vader verantwoordelijk zou zijn voor deze aanvraag. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat uw laatste naamsverandering niet eveneens geheel uw eigen keuze was en dat u dit nogmaals deed om een inreisverbod te omzeilen. Tot slot kan ook worden opgemerkt dat ook K. in het verleden haar naam heeft laten wijzigen om een reisverbod naar Europa te vermijden (CGVS 1 K., p. 3). Vastgesteld kan worden dat de verschillende naamswijzigingen er gekomen zijn om de verschillende inreisverboden te omzeilen. Dit doet het vermoeden rijzen dat u de verschillende Europese autoriteiten trachtte te misleiden. Uw algemene geloofwaardigheid wordt hierdoor nog verder onderuit gehaald.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt er dat bij een terugkeer naar Noord-Macedonië in uw hoofde omwille van uw geaardheid een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

Daar waar u verklaart gediscrimineerd te zijn bij het zoeken naar een job, dient te worden opgemerkt dat dit geenszins blijkt uit uw verklaringen. U stelt in Kumanovo arbeidsbureaus te hebben geraadpleegd, maar dit leverde geen resultaat op. U gevraagd om welke reden dit niet tot een resultaat leidde, stelde een lange tijd gewacht te hebben, zonder dat iemand u opbelde. Ook toen u terug ging om zich te informeren, kreeg u de boodschap dat ze u zouden bellen als er een aanbod was (CGVS 1 E., p. 7). Hieruit blijkt geenszins dat u omwille van discriminatie geen job verkreeg. Daarenboven blijkt dat u slechts bij één concrete werkgever, namelijk hotel L., persoonlijk gesolliciteerd heeft. Hier kreeg u evenwel te horen dat ze personen zoals u niet tewerk zouden stellen (CGVS 1 E. p. 7-8). Uit deze eenmalige negatieve ervaring kan echter geenszins besloten worden dat u de totale toegang tot de arbeidsmarkt ontzegd zou worden omwille van uw geaardheid. Na deze ervaring heeft u immers geen andere pogingen meer ondernomen om rechtstreeks bij een werkgever een job te vinden. U rechtvaardigt uw nalaten ter zake onder meer door te verwijzen naar uw ervaring bij hotel L., alsook naar het feit dat u niet de juiste opleiding heeft genoten. Verder blijkt op basis van uw verklaringen dat uw laatste zoektocht dateert van 2016 en u nooit buiten Kumanovo een job zocht (CGVS 1 E., p. 7). Gevraagd naar de reden waarom u buiten Kumanovo geen job vond, verwijst u wederom naar uw diploma, alsook naar uw gebrek aan ervaring (CGVS 1 E., p. 8). Uw geringe kansen op de arbeidsmarkt vallen dan ook geenszins te herleiden tot discriminatoire redenen gelinkt aan uw geaardheid. U heeft aldus niet aannemelijk gemaakt dat er u een job geweigerd werd omwille van uw geaardheid. Hieruit blijkt dan ook geenszins dat u in Noord-Macedonië persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Noord-Macedonië in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, 2 van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande analyse niet in positieve zin ombuigen. Uw paspoort en het bewijs van uw meeste recente naamswijziging tonen uw huidige identiteit en nationaliteit aan. Uw talrijke naamswijzigingen worden an sich niet betwist, maar dit draagt niet bij tot de geloofwaardigheid van uw asielmotieven, wel integendeel. De documenten van de aangifte van het verlies

van uw identiteitskaart tonen niet aan dat u uw identiteitskaart verloren bent. Op basis van het document is niet af te leiden wat u verloren heeft of welke spullen er gestolen werden (CGVS 3 E., p. 3). Hoe dan ook is deze informatie weinig van belang voor de geloofwaardigheid van uw relaas. Uw partner legt tevens haar paspoort neer. Ook dit toont enkel haar identiteit en nationaliteit aan en zegt niets over haar asielmotieven.

De verschillende Facebookposts en het artikel van de Gay Pride, waarmee u wilt aantonen dat de Gay Pride niet aanvaard is in Noord-Macedonië (CGVS 1 E., p. 11) verwijzen naar de algemene situatie, zoals hierboven reeds aangestipt, doch hebben geenszins betrekking op u persoonlijk. Wat betreft de verklaringen van het Rainbow House voor u en uw partner, waarover uw partner verklaart dat jullie deelnamen aan meerdere activiteiten en tien tot twaalf keer bij hen zouden zijn geweest (CGVS 2 K., p. 8), blijkt dit evenmin uit deze documenten. Er wordt immers enkel melding gemaakt van een activiteit op 16 december 2021 en verder wordt er vrij algemeen gesproken over de activiteiten die het Rainbow House organiseert zonder dit op jullie te gaan betrekken.

Wat er ook van zij, het gegeven dat u al dan niet deelneemt aan dergelijke activiteiten toont niet aan dat u in uw land van herkomst vervolging dient te vrezen omwille van uw geaardheid. Bovendien blijkt de eerste door u neergelegde verklaring van het Rainbow House d.d. 20/08/2021 duidelijk opgesteld te zijn om uw verklaringen kracht bij te zetten daar het document gebaseerd is op uw verklaringen. Dit document kan dan ook geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Ook aan de chatgesprekken met K.S. en Z. kan enkel objectieve bewijswaarde worden toegekend indien dergelijke gesprekken ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, hetgeen in uw geval niet kan worden gezegd. Dergelijke gesprekken kunnen immers makkelijk in scène zijn gezet om uw verklaringen kracht bij te zetten. De oproepen om aan te tonen dat u K. meermaals gebeld heeft, bevestigen enkel dat u haar regelmatig heeft trachten te bellen, maar zeggen niets over uw asielmotieven. Wat betreft de foto's van u met uw partner K. kan worden opgemerkt dat deze hooguit het feit dat jullie een relatie hebben illustreren. Deze dragen evenwel niets bij tot het hier in vraag getrokken geheime en problematische karakter van deze relatie in jullie familiale context. De infobrochure van Genres Pluriels toont enkel aan dat jullie zich hierover geïnformeerd hebben, wat verder niet relevant is voor de beoordeling van uw verzoek. Wat betreft de medische documenten en de foto's van uw verwondingen om aan te tonen dat u een zelfmoordpoging ondernam omwille van de problemen met uw familie (CGVS 1 E., p. 12), dient te worden aangestipt dat dergelijke documenten geen sluitend bewijs vormen voor de oorzaak of omstandigheden van uw verwondingen of zelfmoordpogingen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. U heeft aldus niet aangetoond dat u omwille van familiale problemen verschillende zelfmoordpogingen zou hebben ondernomen. Verder dient hieraan nog te worden toegevoegd dat het document van 4 februari 2021 als patiënt O.T. vermeldt (document 4a in uw administratieve dossier), waardoor de relevantie van dit document in zijn geheel ontbreekt. Dat op één van de door u neergelegde medisch documenten een andere persoon vermeld staat, doet bovendien twijfels rijzen betreffende de authenticiteit van deze medische documenten. De Belgische medische en psychologische documenten werden reeds eerder in deze beslissing besproken. Dergelijke attesten waaruit blijkt dat u in België psychologisch wordt begeleid, laten niet toe uitspraken te doen over de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven.

De onvolledige kopie van de dagvaarding van uw vader bij de politie, alsook de foto waaruit de volledige dagvaarding blijkt, tonen geenszins aan waarom uw vader werd opgeroepen bij de politie. Er staat immers geen reden vermeld bij zijn oproeping, noch wordt gewag gemaakt dat de oproeping van uw vader te maken zou hebben met uw familiale problemen. Evenmin toont dit aan dat uw vader geld zou hebben betaald om de klacht te doen verdwijnen (CGVS 1 E., p. 11, p. 12). De overige documenten werden reeds hierboven besproken.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er voor het verzoek om internationale bescherming van uw partner K.E. (OV x.xxx.xxx) eveneens wordt overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

1.3. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekster, luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Noord-Macedonische nationaliteit te bezitten, Roma van origine te zijn en afkomstig te zijn van Drachevo. U bent geboren als K.A. Van 2011 tot 2013 verbleef u in Zwitserland. Uw vader had een politiek probleem met een specifiek persoon van UçK, waardoor jullie in Zwitserland een verzoek hebben ingediend op 5 december 2011. Jullie verzoek werd geweigerd, waarna jullie terug werden gestuurd naar Noord-Macedonië. U verbleef toen drie maanden met uw familie in Noord-Macedonië om vervolgens naar Duitsland te reizen en om dezelfde redenen een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Na acht of negen maanden reisde u terug naar Zwitserland, waar u anderhalve maand verbleef en terugkeerde naar Noord-Macedonië. Na een jaar, u was toen ongeveer 19 jaar oud, keerde u terug naar Duitsland, waar u op 19 juni 2015 wederom een verzoek om internationale bescherming indiende omwille van de problemen van uw vader. Jullie verzoek werd geweigerd, waarna jullie teruggestuurd werden naar Noord-Macedonië. In 2017 of 2018 vertrok u opnieuw met uw ouders, dit keer naar Frankrijk. Op 16 juni 2017 dienden jullie wederom om dezelfde redenen een verzoek om internationale bescherming in. U verbleef toen met uw ouders in Perpignan, nabij Montpellier.

Eind 2018 ontmoette u uw partner E.I. (OV x.xxx.xxx) via Facebook, waar jullie het spel 'mens erger je niet' speelden. Sinds 10 december 2018 hebben jullie een relatie. E. verbleef op dat moment in Lyon met haar familie. Jullie probeerden jullie relatie verborgen te houden voor de familie, maar spraken enkele keren in levende lijve af. Omdat jullie samen een leven wilden opbouwen, besloten jullie in 2019 naar Nederland te vluchten. U reisde met de bus vanuit Lyon samen met uw partner naar Nederland. Vanuit Nederland brachten jullie jullie families op de hoogte van jullie relatie. Op 10 maart 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in omdat uw familie uw geaardheid en uw relatie met E. niet accepteerde. Jullie verzoek werd in Nederland echter afgewezen en jullie werden gerepatriëerd naar Noord-Macedonië.

Van mei 2019 tot november 2019 verbleef u samen met uw partner in Drachevo, in het huis van uw ouders. Uw ouders verbleven op dat moment in het buitenland. In de zomer van 2019 heeft u uw naam gewijzigd nadat Nederland u een reisverbod heeft opgelegd. U wilde de familienaam van uw vader niet meer dragen en wijzigde uw naam naar K.E. In oktober of november 2019 kwamen uw ouders onverwacht terug thuis. U werd betrappt met uw vriendin. U werd geslagen door uw vader. Uw moeder heeft uw partner geslagen met een ijzeren stok in haar vagina. Uw ouders belden daarop de ouders van uw partner, waarop ze hun dochter terug meenamen naar huis. De rest van uw familie kwam ook ter plaatse en sloeg u ook. Uw telefoon werd afgenomen voor een maand en er werd met de familie van E. afgesproken dat jullie geen contact meer mochten hebben. U trachtte een klacht in te dienen bij de politie, maar de politie wou u niet helpen omdat ze geen tijd had. U diende binnen te blijven en mocht enkel buiten onder begeleiding van uw zussen. Uw vader trachtte een mannelijke huwelijkspartner voor u te zoeken en stuurde u op 14 december 2019 naar Denemarken om met iemand te trouwen. Bij aankomst in Denemarken werd u echter teruggestuurd omdat u niet kon aantonen waar u zou verblijven en er enkele documenten ontbraken. Uw vader sloeg u bij terugkeer omdat hij dacht dat u iets had gezegd of gedaan om te kunnen terugkeren. Na een poos kalmeerde de situatie, kreeg u uw gsm terug en zocht u opnieuw contact met E. Jullie spraken elkaar voornamelijk telefonisch en soms regelden jullie stiekeme ontmoetingen in het toilet van het shoppingcenter te Skopje. Jullie besloten het land terug te verlaten om samen een leven te kunnen opbouwen.

In oktober 2020 vluchtte u samen met uw partner naar Duitsland, waar u op 29 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende omwille van uw geaardheid. Uw partner werd echter op 1 december 2020 teruggestuurd naar Noord-Macedonië. U bleef alleen in Duitsland. Uw verzoek werd in Duitsland afgewezen. U bleef in Duitsland tot 5 maart 2021 en reisde vervolgens naar België. U regelde eveneens de reis van uw partner naar België. Op 9 maart 2021 dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Noord-Macedonië vreest u gedood te worden door uw vader. U vreest eveneens dat uw vader u wil doen trouwen met een man bij terugkeer naar Noord-Macedonië. In België verklaart u verder nog de wens te hebben om van geslacht te veranderen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: uw originele paspoort (d.d. 13/11/2019), een verklaring van het Rainbow House en een brochure van Genres Pluriels. Voorts verwijst u naar de documenten die uw partner in het kader van haar verzoek om internationale bescherming heeft neergelegd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bij het KB van 14 januari 2022 werd Noord-Macedonië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient opgemerkt te worden dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw partner E.I. (OV x.xxx.xxx). In het kader van het door haar ingediende verzoek heb ik een weigeringsbeslissing genomen die als volgt luidt:

“(…).”

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er ook wat u betreft besloten worden tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (…).”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voeren verzoeksters de schending aan van artikel 1, A, (2), van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 57/6/1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Met het oog op de vluchtelingenstatus halen verzoeksters, na een theoretisch betoog, aan dat zij behoren tot de groep van LGBTQIA+ personen in Noord-Macedonië en dat zij *prima facie* een nood hebben aan internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten als gevolg van het behoren tot een bepaalde sociale groep, in de brede zin. Zij halen aan dat zij slachtoffer werden van homofobie en dat zij vrezden ook slachtoffer van transfobie te worden. De beide families verwerpen de seksuele geaardheid van verzoeksters en de genderidentiteit van tweede verzoekster. De ouders van tweede verzoekster hebben haar betrappt en geslagen en de vader verminkte de genitaliën van eerste verzoekster. Deze laatste werd ook door haar eigen vader fysiek en psychologisch mishandeld en hij

probeerde haar te dwingen om met een man te trouwen. Beide verzoeksters probeerden klacht neer te leggen bij de politie. De klacht van tweede verzoekster werd niet geregistreerd. De klacht van eerste verzoekster werd wel geregistreerd, maar haar vader betaalde smeergeld aan de politie om de klacht te laten verdwijnen. Luidens het verzoekschrift bevestigt de beschikbare informatie de ervaring van verzoeksters, of het nu gaat om homofoob en transfoob geweld, corruptie of straffeloosheid. Verder wordt erop gewezen dat verzoeksters als Roma in Noord-Macedonië reeds worden gediscrimineerd en niet de mogelijkheid hebben om zich tot de autoriteiten te wenden.

Verzoeksters halen verder aan dat er een noodzakelijk evenwicht tot stand dient te komen tussen het vaststellen van de feiten en de evaluatie van de nood aan internationale bescherming. Als gevolg moet artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet worden toegepast, dat een omkering van de bewijslast inhoudt. De bestreden beslissingen bevatten volgens verzoeksters evenwel geen goede redenen om aan te nemen dat de feiten niet opnieuw zullen gebeuren. Verzoeksters behoren immers tot de groep van LGBTQIA+ en het is voor hen duidelijk dat het behoren tot deze groep nefaste consequenties heeft gehad en zal hebben, te weten zware psychische en lichamelijke mishandelingen. Hun seksuele geaardheid en de genderidentiteit van tweede verzoekster worden ook niet betwist in de bestreden beslissingen. Gelet op de objectieve gegevens die de stigmatisering van seksuele minderheden in Noord-Macedonië bevestigen, moet aan verzoeksters het voordeel van de twijfel worden gegeven en is, zo herhalen zij, artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet van toepassing aangezien het voldoende vaststaat dat zij in het verleden werden vervolgd.

In verband met de subsidiaire beschermingsstatus halen verzoeksters, na een theoretische uiteenzetting, aan dat zij vrezen gedood te zullen worden door hun families en dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen, in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de bescherming door de Noord-Macedonische autoriteiten betreft, betogen verzoeksters dat, om artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet te kunnen inroepen, de autoriteiten in het land van herkomst effectief moeten zijn. Om de verzoeken om internationale bescherming te kunnen weigeren, moeten de asielautoriteiten er dus zeker van zijn dat verzoeksters in geval van terugkeer effectieve en niet-tijdelijke bescherming van de Noord-Macedonische autoriteiten kunnen genieten en dat zij daar toegang tot hebben. Hoewel de status van veilig land van herkomst een vermoeden van doeltreffendheid van de nationale bescherming met zich meebrengt, en het niet te ontkennen valt dat er in dit verband inspanningen werden geleverd, leiden verschillende elementen tot de conclusie dat verzoeksters geen doeltreffende en niet-tijdelijke bescherming kunnen genieten. Wat voor verzoeksters belangrijk is, is de mogelijkheid om effectieve bescherming te krijgen van de autoriteiten om verdere problemen te vermijden, dus preventieve maatregelen. Er bestaat volgens hen echter een belangrijk verschil tussen het wetgevingskader en de uitvoering ervan. Verzoeksters citeren uit twee bronnen, waaruit volgens hen blijkt dat zij geen effectieve bescherming van de overheden op lange termijn kunnen verwachten, dit wegens hun Roma-afkomst en het algemene gebrek aan middelen in het rechtssysteem in Noord-Macedonië. Het actuele karakter van de discriminatie waarmee de Roma worden geconfronteerd, wordt volgens hen bevestigd door een aantal van de aanbevelingen die in het kader van de *Universal Periodic Review* aan Noord-Macedonië zijn gericht. Verzoeksters betogen voorts dat, hoewel het mogelijk is om politieagenten in Noord-Macedonië in geval van gebrek aan optreden te vervolgen, die mogelijkheid nog zeer theoretisch is en zij citeren hiervoor uit drie bronnen. Anderzijds, wat betreft zaken van homofobie en transfobie, werpen verzoeksters op dat de wet niet effectief is toegepast, in strijd met de rechten van de slachtoffers die als gevolg geen effectieve bescherming krijgen. Zeer weinig misdrijven tegen LGBTQIA+ personen worden vervolgd. Stroomopwaarts weigert de politie klachten te registreren. Bovendien wordt haat zaaien tegen deze gemeenschap gepromoot door politieke leiders, waardoor de haat verder wordt gebagatelliseerd en geïnstitutionaliseerd. Homofobie en transfobie zijn wijdverspreid in alle openbare en particuliere sferen. Het is, nog steeds volgens verzoeksters, een wijdverbreid probleem in de Noord-Macedonische samenleving, en nog meer onder de Roma-minderheid. Tot slot halen verzoeksters aan, zoals de commissaris-generaal ook in andere zaken aangeeft, dat er inderdaad de noodzaak bestaat om de corruptie en de georganiseerde misdaad te bestrijden. Er worden wel maatregelen genomen, maar deze verhinderen niet dat machtsmisbruik nog steeds schering en inslag is. Het bestrijden van corruptie bij politie en justitie is dan ook nog steeds noodzakelijk. Op basis van deze verschillende elementen besluiten verzoeksters dat zij redelijkerwijze geen aanspraak kunnen maken op een doeltreffende en niet-tijdelijke bescherming van hun nationale autoriteiten, met name gelet op hun etniciteit en de corruptie van de overheden in Noord-Macedonië. Zij brengen een Franstalig arrest van de Raad voor Vreemdelingenzaken (hierna: de Raad) in herinnering en opperen dat de relevante vraag uiteindelijk is of zij werkelijk recht hadden kunnen hebben op een effectieve en niet-tijdelijke nationale bescherming, wat *in casu* niet het geval is.

2.1.2. In een tweede middel werpen verzoeksters de schending op van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeksters herhalen vooreerst dat hun geaardheid, alsook de genderidentiteit van tweede verzoekster, niet door het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) werd betwist en dat dit evenmin het geval was voor hun identiteit, nationaliteit en Roma-afkomst.

In verband met de levensomstandigheden van de LGBTQIA+ gemeenschap in Noord-Macedonië betreuen verzoeksters het oordeel van de commissaris-generaal dat de algemene situatie voor deze gemeenschap niet zo problematisch is, daar waar gesteld wordt dat het loutere feit er homoseksueel of transgender te zijn op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de vluchtelingenstatus. Verzoeksters wijzen erop dat de situatie echt problematisch is. Zij verwijzen naar een persartikel van juni 2022, dat aantoonde dat, ondanks nieuwe wetten, de rechten van de gemeenschap dagelijks geschonden worden, zonder bescherming in de praktijk. De verwezenlijkingen op het gebied van de mensenrechten van de LGTBQIA+ gemeenschap in Noord-Macedonië liggen uitsluitend op het gebied van de eerbiediging van hun rechten. De noodzakelijke onthouding van de staat is echter niet volledig. Zo is het thans bijvoorbeeld nog steeds onmogelijk voor twee mensen van hetzelfde geslacht om te trouwen, kan een persoon van wie het geslacht van het geslacht verschilt dit niet wettelijk laten erkennen en kunnen twee mensen van hetzelfde geslacht geen ouders zijn. Er is weliswaar vooruitgang geboekt, maar dat neemt volgens verzoeksters niet weg dat Noord-Macedonië de mensenrechten van personen die tot de LGBTQIA+ gemeenschap behoren, blijft schenden. Op grond van haar beschermingsplicht is zij verplicht te handelen, niet alleen te verwijzen. De nodige acties worden niet genomen. De feiten, als zij al tot misdaden worden gemaakt, worden niet vervolgd, klachten worden nauwelijks geregistreerd en veroordelingen zijn niet in zicht. De Staat is dus medeplichtig aan de schending van mensenrechten van de LGBTQIA+ gemeenschap. Zij onderneemt voorts luidens het verzoekschrift geen positieve acties om de mensenrechten te eerbiedigen. Hoewel de door de Noord-Macedonische staat geboekte vooruitgang moet worden geprezen, merken verzoeksters op dat dit vaak theoretische overwinningen zijn en dat er nog een lange weg te gaan is en zij nodigen de Raad uit de door ILGA opgestelde landenprofielen (stuk 3 bij het verzoekschrift) te vergelijken en stellen dat de vergelijking tussen België en Noord-Macedonië verhelderend is. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, is Noord-Macedonië geen veilige plaats voor mensen die tot de LGBTQIA+ gemeenschap behoren. Voorts merken verzoeksters terug op dat geen rekening werd gehouden met de etnische minderheid waartoe zij behoren en dat de situatie van LGBTQIA+ personen van Roma-afkomst nog slechter is. De commissaris-generaal heeft ten onrechte geen rekening gehouden met dit essentieel aspect van verzoeksters' vrees, terwijl noch de genderidentiteit, noch de seksuele geaardheid, noch de etnische Roma-afkomst ter discussie staat. Mensen die tot de LGBTQIA+ minderheid binnen de Roma-minderheid behoren, vormen een sociaal gemarginaliseerde en systematisch vervolgte groep, zoals een door verzoeksters' geciteerd fragment moet uitleggen. Zij besluiten dat hun etnische afkomst in combinatie met hun seksuele geaardheid en genderidentiteit elementen zijn die – op zichzelf – de verlening van internationale bescherming rechtvaardigen en dat *in casu* duidelijk blijkt dat de verwerende partij haar samenwerkingsplicht niet heeft vervuld, hoewel dit essentieel is in het onderzoek van hun verzoeken om internationale bescherming. Op zijn minst rechtvaardigt het feit dat dit element niet is onderzocht, de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

Over de verschillende tegenstrijdigheden tussen hun verklaringen in hun vorige verzoeken om internationale bescherming, werpen verzoeksters op dat het commissariaat-generaal het correcte verloop van deze eerdere aanvragen, met inbegrip van de gehoren, niet heeft gecontroleerd. Zij opperen dat hun rechten tijdens hun asielprocedures in Nederland en Duitsland niet zijn geëerbiedigd. Zij erkennen de verklaringen, zoals die door deze autoriteiten zijn getranscribeerd, niet. In Nederland werden zij geconfronteerd met een tolkenprobleem. In Duitsland sprak de aanwezige tolk geen Roma maar Albanees en tweede verzoekster is het Albanees niet machtig. Zij waren ook – hoewel een echtpaar – gescheiden, hetgeen in strijd is met het beginsel van eenheid van gezin, wat door het commissariaat-generaal niet wordt betwist. Eerste verzoekster werd onder dwang gerepatriëerd, met gebruik van fysieke dwangmiddelen. Tweede verzoekster was niet in staat om te worden gehoord, als gevolg van de scheiding en het geweld van de verwijdering. Onder deze omstandigheden was het voor verzoeksters kennelijk onmogelijk om de essentiële elementen van hun asielverzoek duidelijk en gedetailleerd uiteen te zetten. Het is volgens hen ook van belang op te merken dat het commissariaat-generaal bij de beoordeling van de antwoorden in Nederland en Duitsland geen rekening heeft gehouden met hun kwetsbaar profiel, in

het bijzonder dat van eerste verzoekster. Bovendien heeft de *protection officer* hen niet geconfronteerd met de tegenstrijdigheden, wat een schending inhoudt van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003. Verzoeksters besluiten dat hun verklaringen voor de Nederlandse en Duitse asielinstanties hadden moeten worden verworpen en zijn op zijn minst van mening dat het commissariaat-generaal zich er niet op kan beroepen zonder er zich eerst van te vergewissen dat hun rechten aldaar werden geëerbiedigd. Er ligt volgens hen dan ook een schending van de zorgvuldigheidsplicht voor.

In verband met de realiteit van hun relatie, die volgens hen in twijfel wordt getrokken in de bestreden beslissingen, werpen verzoeksters op dat het duidelijk is dat zij al jaren samen een toevluchtsoord trachten te vinden en dat het dan ook duidelijk is dat zij samen reizen of samenwonen. Op dit moment wonen zij samen. Zij konden een accommodatie buiten een opvangcentrum krijgen vanwege hun seksuele geaardheid en genderidentiteit, maar ook omdat zij een koppel zijn. De opvangautoriteiten hebben hun relatie, die zo voor de hand ligt, niet in twijfel getrokken. Verder in de bestreden beslissingen wordt de relatie niet meer in twijfel getrokken, waardoor de redenen om internationale bescherming te weigeren volgens verzoeksters tegenstrijdig zijn. Bij lezing van de bestreden beslissingen lijkt het bestaan van de relatie in twijfel te worden getrokken, en niet het geheime of problematische karakter ervan. Verzoeksters begrijpen, omwille van de confusie in de motieven, de reden van de weigering van internationale bescherming niet. Volgens hen is de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hierdoor geschonden. Bovendien stellen verzoeksters nog dat het onmogelijk is om het geheime karakter van hun relatie te bewijzen. Hun relatie staat voldoende vast, evenals het problematische karakter ervan, met betrekking tot homofobe en transfobe sociale normen in Noord-Macedonië, inclusief de Roma-minderheid.

Tot slot verzetten verzoeksters zich tegen de appreciatie van het commissariaat-generaal van de talrijke door hen neergelegde documenten. Volgens artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moest er, rekening houdend met hun specifieke profiel en met de relevante algemene informatie, een grondige analyse uitgevoerd worden van hun documenten, *quod non in casu*. Aangezien de beoordeling van de gegronde vrees toekomstgericht is, is het eigen aan het vluchtelingenrecht dat nooit met zekerheid voorspeld kan worden dat een persoon effectief vervolgd zal worden in de toekomst. Daarnaast kunnen de gevolgen van een 'verkeerde' beslissing zeer ernstig zijn. De bewijsstandaard is daarom deze van de redelijke waarschijnlijkheid, zo het UNHCR stelt. Volgens verzoeksters gaf het commissariaat-generaal geen blijk van flexibiliteit en welwillendheid bij de beoordeling, maar was het integendeel onredelijk streng. De redenering van de verwerende partij volstaat kennelijk niet om de echtheid van de documenten – en dus de bewijswaarde – in twijfel te trekken. Hoogstens wordt getwijfeld aan de waarheidsgetrouwheid van bepaalde documenten. In werkelijkheid betwist het commissariaat-generaal niet *per se* de geloofwaardigheid van de feiten; in de plaats stelt het vast dat de neergelegde documenten onvoldoende zijn om de feiten te bewijzen. Volgens verzoeksters vormen de identiteitsdocumenten, foto's, attesten, getuigenissen, medische documenten, persartikels en dagvaarding van de vader van eerste verzoekster bij de politie, in combinatie met hun verklaringen, op zijn minst een begin van bewijs van de door hen opgegeven feiten. Verzoeksters menen dat de beoordeling van het commissariaat-generaal veel te streng is, rekening houdend met de overvloed van neergelegde documenten en vestigen de aandacht op overweging 196 van het "*Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*". De appreciatie van de commissaris-generaal is te streng en de verwachtingen te hoog gegrepen, gelet op hun profielen (Roma, leden van de LGBTQIA+ gemeenschap, ongeschoold, bijzonder psychologisch kwetsbaar). Verzoeksters zijn ook van mening dat een inadequate beoordeling is gemaakt van hun medische documenten. Zij verwijzen naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, van de Raad en van de Raad van State en verzoeken de Raad om, overeenkomstig deze rechtspraak, te oordelen dat de verwerende partij zich niet rechtsgeldig kon beperken tot het aanvoeren van een gebrek aan geloofwaardigheid van hun verhalen en het ontbreken van een 'vaststaand verband' tussen de vastgestelde psychische en fysieke letsels en hun relaas, om deze documenten te verwerpen.

2.1.3. Op basis van hetgeen voorafgaat vragen verzoeksters de Raad in hoofdorde om hen te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde om hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterste ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te zenden voor bijkomend onderzoek.

2.1.4. Omwille van de onderlinge verwevenheid worden de twee middelen samen behandeld.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeksters voegen ter staving van hun betoog de in 2021 door ILGA-Europe opgestelde landenprofielen bij het voorliggende verzoekschrift (stuk 3).

2.2.2. De verwerende partij maakt op 4 oktober 2022, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan aanvullende nota over, met daarbij gevoegd de COI Focus *Noord-Macedonië: LGBTI* van 17 mei 2022.

2.2.3. Verzoeksters leggen, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, ter terechtzitting een aanvullende nota neer, met daarbij gevoegd een attest van de gemeente Burg Reuland, een attest van gezinssamenstelling en een attest van *Arc en Ciel* van 3 oktober 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoeksters daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen, ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de

toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid, vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming van verzoeksters in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij, zo weze herhaald, daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeksters preciseren niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, te dezen zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

2.3.5. In de mate verzoeksters aanvoeren dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.6. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is *in casu* voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel

de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeksters de motieven van de bestreden beslissingen kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoeksters in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.7. Verzoeksters dienen een beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal van 27 juni 2022 waarbij hun verzoeken om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure worden behandeld en waarbij aan verzoeksters zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b), van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien : b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)”*.

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”*

Bij koninklijk besluit van 14 december 2020 werd Noord-Macedonië - opnieuw - vastgesteld als veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116).

Om een verzoek om internationale bescherming, ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast rust in dit geval op de verzoeker.

2.3.8. Eerste verzoekster verklaart een vrees te koesteren bij terugkeer naar Noord-Macedonië omwille van haar geaardheid en de problemen met haar familie. Zij vreest in haar land van herkomst niet in vrijheid te kunnen leven, alsook problemen te zullen kennen met haar familie en vermoord te zullen worden door haar vader. Tweede verzoekster sluit zich aan bij deze asielmotieven, stelt bij terugkeer te vrezen gedood te worden door haar vader, die haar wil doen trouwen met een man bij terugkeer en voegt eraan toe de wens te hebben van geslacht te veranderen.

2.3.9. De Raad trekt, net zoals de verwerende partij, de seksuele geaardheid van verzoeksters, alsook de genderidentiteit van tweede verzoekster, niet in twijfel.

In bestreden beslissingen wordt terecht gesteld dat *a priori* niet kan worden aangenomen dat ieder lid van de LGBTQI-gemeenschap in Noord-Macedonië het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging.

Net zoals de verwerende partij erkent de Raad dat leden van de LGBTQI-gemeenschap in Noord-Macedonië op meerdere vlakken nog steeds te maken kunnen krijgen met weerstand, haattaal, geweld en/of discriminatie vanuit de bevolking. Dit volgt immers zowel uit de informatie die bij het administratief dossier is gevoegd (map landeninformatie, COI Focus: *Noord-Macedonië LGBTI d.d. 23 april 2020*), als uit de informatie geciteerd in het verzoekschrift en gevoegd bij de aanvullende nota van de verwerende partij van 4 oktober 2022 (COI Focus *Noord-Macedonië LGBTI d.d. 17 mei 2022*).

De Raad wijst er evenwel op dat om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard dienen te zijn dat ze een toestand tot gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin, dit is wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast, waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt en de staat niet wil of niet kan beschermen.

In zoverre verzoeksters in het voorliggende verzoekschrift trachten te laten uitschijnen dat de situatie voor LGBTQI en op het vlak van LGBTQI-rechten in Noord-Macedonië van zulke ernstige aard zou zijn dat deze op zich zou volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in hunner hoofde, dient te worden opgemerkt dat zulks in het geheel niet kan worden aangenomen.

Verzoeksters verwijzen in het verzoekschrift naar algemene informatie in verband met de algemene situatie van de LGBTQI in Noord-Macedonië, meer bepaald naar het rapport van USDOS over de mensenrechten in Noord-Macedonië in 2021, alsook naar een jaarlijks rapport van ILGA over de mensenrechtensituatie van de LGBTQI in Noord-Macedonië, die evenwel ook als bronnen zijn gebruikt in de COI Focus *Noord-Macedonië LGBTI d.d. 17 mei 2022* die de verwerende partij als bijlage bij haar aanvullende nota van 4 oktober 2022 aan de Raad ter kennis bracht, en een persartikel van juni 2022, dat stelt dat stigmatisering, vooroordelen, haat en homofobie nog steeds alom aanwezig zijn en dat haatspraak en geweld tegen de LGBTQI-gemeenschap nog steeds hoog is, wat evenwel in het verlengde ligt van de geactualiseerde COI Focus van 17 mei 2022. Echter blijkt uit deze COI Focus ook dat er de laatste jaren positieve signalen gegeven werden vanuit het politieke klimaat om de situatie van de LGBTQI-gemeenschap in Noord-Macedonië te verbeteren. In de bestreden beslissingen wordt dienaangaande het volgende gesteld:

“Zo werd in 2017 een Parlementaire Groep voor de Verbetering van de Situatie van LGBT opgericht. Deze ondernam reeds verschillende wettelijke initiatieven, waaronder de effectieve aanpassing van de strafwet door het opnemen van de termen seksuele geaardheid en genderidentiteit als gronden voor haatmisdrijven en een aanpassing aan de wet over preventie en bescherming tegen discriminatie, met een expliciete verwijzing naar seksuele geaardheid en genderidentiteit. Op 27 oktober 2020 heeft het parlement deze wet uiteindelijk goedgekeurd. Ook werden in 2018 en 2019 respectievelijk door de Noord-Macedonische overheid en de Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa (OVSE) informatiecampagnes georganiseerd. De OSVE heeft verder in augustus 2019 een trainingsprogramma op poten gezet voor politieagenten om haatmisdrijven tegen de LGBTIQ-gemeenschap beter aan te pakken. Ook de Raad van Europa organiseerde in februari 2020 een internationale training waaraan burgermaatschappijorganisaties en politiestructuren uit alle westelijke Balkanlanden deelnamen met als opzet een betere aanpak van haatmisdrijven gericht tegen LGBTIQ-personen. Bovendien werd er een kentering van aanvaarding vastgesteld in het politieke discours over LGBTIQ in Noord-Macedonië en werd er in 2019 een eerste Pride georganiseerd in Skopje. Een tweede Pride werd, na een online alternatief omwille van de Covid-19-crisis in 2020, met succes georganiseerd in juni 2021.”

In de geactualiseerde COI Focus *d.d.* 17 mei 2022 wordt nogmaals gewezen op deze en nog enkele andere, recente evoluties die de wil reflecteren van de regerende politieke klasse om voor een inclusievere samenleving te zorgen. Hoewel LGBTQI in Noord-Macedonië blijkt de door verzoeksters aangevoerde informatie (kunnen) worden geconfronteerd met enige mate van discriminatie, stigmatisering en marginalisering – zo kunnen twee personen van hetzelfde geslacht niet huwen of ouders zijn en is er de onmogelijkheid om van genderidentiteit te veranderen – en hoewel leden van de LGBTQI-gemeenschap er een verhoogd risico lopen om er slachtoffer te worden van homofobe reacties en haatmisdrijven, kan uit deze informatie hoegenaamd niet worden afgeleid dat een loutere aanwezigheid op het grondgebied van dit land en het loutere gegeven al dan niet zichtbaar te behoren tot de LGBTQI-gemeenschap aldaar zouden kunnen volstaan om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Noord-Macedonië scoort op de schaal van de implementering van de rechten van LGBTQI bovendien hoger dan verschillende lidstaten van de Europese Unie (stuk 3 bij het verzoekschrift). Homoseksualiteit is er legaal, de nodige anti-discriminatiewetgeving is er in voege, in 2021 werd de 'Commission for the Prevention and Protection against Discrimination' opgericht, de LGBTQI-gemeenschap heeft er een groeiende zichtbaarheid, er wordt gewerkt aan sensibilisering onder meer in lagere scholen, LGBTQI hebben er het recht om zich te verenigen (zo vindt er in Skopje een Pride plaats en ontstonden er ook buiten deze stad nieuwe gemeenschappen, bijeenkomsten en evenementen), LGBTQI genieten er vrijheid van meningsuiting, het bediscussiëren en promoten van LGBTQI-topics is er toegestaan en er werden trainingen georganiseerd voor politieagenten die met de problematiek in aanraking komen.

Dat de staat geen positieve acties zou ondernemen om de mensenrechten te eerbiedigen, dient aldus te worden genuanceerd, gelet op de positieve signalen vanuit het politieke veld de voorbije jaren. Verzoeksters geven in het verzoekschrift zelf toe dat de door de staat geboekte vooruitgang moet worden geprezen. Dat er evenwel nog een lange weg te gaan is, kan eveneens uit de geactualiseerde COI Focus worden gehaald en wordt door de Raad ook niet betwist.

Echter zoals de verwerende partij terecht aanhaalt, kan uit de informatie waarover het commissariaat-generaal beschikt, en die middels de aanvullende nota van 4 oktober 2022 wordt geactualiseerd en bevestigd, niet *a priori* worden aangenomen dat iedere homoseksueel in Noord-Macedonië het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging.

Dat de situatie in Noord-Macedonië van dusdanige aard zou zijn dat deze voor LGBTQI op zich het risico met zich zou brengen om te worden geviséerd of vervolgd, kan daarenboven bezwaarlijk ernstig worden genomen nu en wordt ontkracht door het feit dat het land van herkomst van verzoeksters (opnieuw) werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het koninklijk besluit van 14 januari 2022 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst.

Een land van herkomst wordt, overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3, van de Vreemdelingenwet, immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het EVRM, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van het EVRM zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

Een individuele beoordeling van de vraag van verzoeksters naar internationale bescherming, waarbij zij hun vrees voor vervolging *in concreto* dienen aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk. De loutere

verwijzing naar de algemene toestand voor de LGBTQI-gemeenschap in het land van herkomst, door het aanhalen van enkele algemene bronnen, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeksters in Noord-Macedonië omwille van hun seksuele geaardheid en tweede verzoekster tevens omwille van haar genderidentiteit werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeksters blijven desbetreffend evenwel in gebreke.

2.3.10. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoeksters de omstandige motivering van de bestreden beslissingen, op grond waarvan wordt besloten dat zij hoegenaamd geen zicht bieden op de precieze omstandigheden van de start van hun relatie en dat zij hun verklaringen aanpassen naargelang de vraagstelling en het land waar zij om internationale bescherming verzoeken, niet aanvechten in het verzoekschrift. Deze motieven zijn pertinent, terecht en draagkrachtig en worden, bij gebrek aan dienstig verweer, door de Raad tot de zijne gemaakt:

“Vooreerst dienen de nodige kanttekeningen te worden geplaatst bij de exacte omstandigheden waarin jullie relatie is ontstaan. Zo dient te worden opgemerkt dat u en K. niet eenduidig zijn aangaande jullie eerste ontmoeting en hoe uw relatie hieruit voortgesprongen is. U verklaart immers op het CGVS sinds 10 december 2018 een relatie te hebben met K., nadat jullie elkaar een week voordien leerden kennen door middel van een spel op Facebook (CGVS 1 E., p. 9; CGVS 2 E., p. 7; CGVS 3 E., p. 3). Gevraagd of u K. voorheen al kende, repliceert u dat dit niet het geval was. Evenmin hadden jullie elkaar in het verleden ooit ontmoet of gesproken, noch heeft u K. ooit ergens anders ontmoet dan in Frankrijk (CGVS 3 E., p. 4). Hoewel K. u bijtreedt wat betreft de datum van de start van jullie relatie, stelt K. daarentegen wel dat jullie voorheen op een feest in Duitsland in 2016 kort hebben kennisgemaakt (CGVS 2 K., p. 4). Geconfronteerd met bovenstaande verklaringen, zonder hierbij de locatie van het feest mee te delen, bevestigt u de verklaringen van K.. Een loutere aanpassing van uw eigen verklaringen na confrontatie van tegenstrijdigheden, kan echter geenszins de vastgestelde incoherentie opheffen. Daarenboven stelt u dat dit feest in Skopje gehouden werd. Vervolgens gewezen op de verklaringen van K. dat het een feest in Duitsland betreft, ontkent u de verklaringen van K. en geeft u aan dat K. de hele nacht niet heeft geslapen en mogelijk iets verkeerd heeft gezegd (CGVS 3 E., p. 5). Dit is echter geen vergoelijking voor bovenstaande incoherentie, daar kan worden verwacht dat u beiden eenduidig bent over jullie eerste ontmoetingen. U situeert het feest immers beiden in twee verschillende landen, wat geenszins aan een vergetelheid of vermoedigheid te wijten kan zijn. Dat K. zich na de pauze, waarin jullie ruimschoots de tijd hadden om jullie verklaringen op elkaar af te stemmen, corrigeert en aangeeft dat ze zich vergist heeft aangaande de locatie van dit bewuste feest, kan allerm minst worden weerhouden, temeer daar dit totaal niet overeenstemt met haar eerdere verklaringen dat jullie elkaar voor de start van jullie relatie nooit in Noord-Macedonië hadden ontmoet (CGVS 2 K., p. 5, p. 18). Hierbij komt nog dat K. ook ten aanzien van de Duitse asielinstanties verklaarde dat jullie elkaar voor het eerst ontmoet hebben op een feestje in Duitsland in 2015 of 2016 (Niederschrift K., d.d. 03/12/2020, p. 7), waardoor uw bewering dat jullie incoherente verklaringen te wijten zouden zijn aan het slaapgebrek van K., geenszins behouden kan blijven. Bovenstaande tegenstrijdigheden nopen er dan ook toe te besluiten dat u allerm minst een duidelijk zicht biedt op jullie eerste ontmoeting.

Dat de nodige vragen kunnen worden gesteld bij jullie eerste ontmoeting en bijgevolg ook de aanvang van jullie relatie, blijkt verder nog uit het gegeven dat u in Nederland een compleet ander beeld schetst aangaande het startpunt van uw relatie met K. dan in België. Ten aanzien van de Nederlandse asielinstanties verklaren jullie immers beiden sinds 10 december 2016 een relatie te hebben gehad, aldus twee jaar eerder dan jullie tijdens jullie persoonlijke onderhouds op het CGVS stelden (rapport gehoor veilig land van herkomst S., d.d. 14/03/2019, p. 6; rapport gehoor veilig land van herkomst K., d.d. 14/03/2019, p. 6; CGVS 1 E., p. 9; CGVS 2 E., p. 7; CGVS 3 E., p. 3; CGVS 1 K., p. 10; CGVS 2 K., p. 4). Geconfronteerd met uw verklaringen in Nederland, ontkent u dit zo gezegd te hebben, stelt u dat het verkeerd genoteerd staat en voegt u er aan toe dat uw verklaringen in Nederland dezelfde zijn zoals gesteld op het CGVS (CGVS 3 E., p. 13). Wanneer bovenstaande incoherentie ook aan K. wordt voorgelegd, stelt ze evenzeer niet te weten wat er in het verslag van Nederland geschreven staat en dat Nederland jullie nimmer serieus heeft genomen (CGVS 2 K., p. 19). Dat het louter om een verkeerd genoteerde datum zou gaan, kan echter niet worden weerhouden, daar jullie bij de Nederlandse autoriteiten verder uitweidden over jullie relatie vóór 2018. Zo stelde u in Nederland duidelijk elkaar te hebben ontmoet op een feest in Skopje, dat u geen vervoer naar huis had en samen met uw partner naar huis bent gegaan om vervolgens een relatie te starten op 10 december 2016 (rapport gehoor S., p. 8). Deze verklaringen aangaande de eerste ontmoeting met K. zijn op hun beurt dan weer compleet tegenstrijdig met uw verklaringen op het CGVS K. via Facebook te hebben ontmoet en dat uiteindelijk op basis van deze online gesprekken een relatie ontstond. Verder blijkt dat jullie beiden in Nederland hadden

aangehaald dat jullie zich in april 2017 in het openbaar hebben begeven in het centrum van Skopje, waarna jullie beledigd werden door een aantal personen (rapport gehoor S., p. 8, p. 9; rapport gehoor K., p. 8, p. 11). Overigens stelt u dat u geregeld naar K. toe ging in het weekend, haar familie vier maanden na de start van jullie relatie vreemd begon te doen en K. na zes maanden naar Frankrijk verhuisde met haar familie (rapport gehoor S., p. 8, p. 9). Op basis van uw verklaringen in Nederland blijkt dan ook duidelijk dat het niet om een verkeerd genoteerde datum zou gaan, gelet op het feit dat er zich meerdere gebeurtenissen zouden hebben afgespeeld sinds de start van uw relatie eind 2016. Bovendien maakt u kenbaar reeds een relatie te hebben gehad voor jullie verhuis naar Frankrijk, terwijl op het CGVS het tegendeel blijkt. U tenslotte geconfronteerd met uw verklaringen in Nederland aangaande het incident in april 2017, waarover u op het CGVS met geen woord repte, ontkent wederom uw eerdere verklaringen en stelt bij de asielinstanties in Nederland niet over 2016 of 2017 te hebben gepraat. Evenmin zou er ooit iets gebeurd zijn in 2017 (CGVS 3 E., p. 14). Wanneer K. geconfronteerd wordt met bovenstaande vaststellingen, verwijst ze naar de neergelegde documenten in het kader van uw huidige verzoek in België en vraagt ze dit als bewijs aan te nemen. Ze voegt er verder nog aan toe dat jullie zich ook in Nederland als koppel presenteerden en tevens daar de waarheid hebben verteld (CGVS 2 K., p. 19). Ook wanneer u finaal de kans geboden wordt om de waarheid te spreken en uw verklaringen aan te passen, geven jullie beiden aan in België de waarheid te hebben verteld (CGVS 3 E., p. 14; CGVS 2 K., p. 20). Jullie louter vasthouden aan de laatste versie van de feiten, volstaat evenwel niet ter vergoelijking van bovenvermelde volstrekt tegenstrijdige versies. Dergelijke flagrante tegenstrijdigheden doen serieuze twijfels rijzen over het ontstaan van uw relatie met K. .

Overigens dient nog te worden aangestipt dat jullie tevens incoherent zijn aangaande jullie kennismaking in Frankrijk in december 2018, wat verder twijfels doet zaaien hieromtrent. Zo blijkt vooreerst dat u – gevraagd naar het Facebookprofiel dat jullie gebruikten op het moment van de eerste kennismaking – stelt dat K. onder haar eigen naam een profiel had, terwijl K. zelf verklaart dat zij op dat moment S.B. gebruikte als profielnaam (CGVS 2 E., p. 7; CGVS 2 K., p. 5). Hoewel iemand meerdere Facebookprofielen kan aanmaken, mag redelijkerwijze wel verwacht worden dat u zich de naam kan herinneren van het profiel dat aan uw geliefde verbonden was. Verder zijn jullie niet eenduidig wat betreft de eerste fysieke bezoeken in Frankrijk. Zo verklaart u dat de eerste ontmoeting twee weken na de start van jullie relatie in Lyon plaatsvond waarbij u K. meenam naar uw huis en haar aan uw ouders voorstelde als een gewone vriendin (CGVS 2 E., p. 7). Hoewel K. de ontmoeting in Lyon bevestigt, stelt ze in tegenstelling tot u dat jullie elkaar voor het eerst bezocht hebben een maand na de start van jullie relatie en ze niet bij u thuis is geweest tijdens dit eerste bezoek (CGVS 1 K., p. 10; CGVS 2 K., p. 5). Voorts verwijst u naar vijf of zes ontmoetingen in Frankrijk, terwijl K. het heeft over vier ontmoetingen, waarbij jullie tijdens de vierde ontmoeting samen vanuit Lyon vertrokken zijn naar Nederland (CGVS 2 E., p. 8; CGVS 1 K., p. 10)."

De Raad ontkent, net zo min als de verwerende partij trouwens, dat verzoeksters een actuele relatie hebben (wat ook blijkt uit de stukken gevoegd bij de aanvullende nota, zoals neergelegd ter terechtzitting). Echter, door hun manifest tegenstrijdige en incoherente verklaringen over de start van hun relatie, wordt zowel het problematische karakter als de verborgen aard van het begin van hun relatie danig ondermijnd, zoals genoegzaam uit de dienaangaande motieven van de bestreden beslissingen blijkt. Hierdoor wordt de algemene geloofwaardigheid van verzoeksters danig aan het wankelen gebracht.

Dat de bestreden beslissingen tegenstrijdig zouden zijn waar hun relatie eerst in twijfel wordt getrokken en vervolgens niet meer, berust op een foutieve lezing van de bestreden beslissingen. Immers wordt hun relatie op zich op geen enkel moment als dusdanig in twijfel getrokken, wel wordt geen geloof gehecht aan het geheime en problematische karakter aan de start ervan, omwille van de omstandig uitgewerkte motieven dienaangaande waartegen geen concreet dienstig verweer wordt ingebracht.

2.3.11. Zoals in de bestreden beslissingen terecht wordt aangehaald, vormen de incoherenties en tegenstrijdigheden in verband met de start van de relatie tevens een negatieve indicatie betreffende de problemen die zij met hun families kenden omwille van hun geaardheid, waarover evenmin coherente verklaringen worden afgelegd. De bestreden beslissingen motiveren op zeer uitgebreide wijze waarom geen geloof gehecht kan worden aan de door verzoeksters voorgehouden problemen met hun families:

“Vooreerst dient erop gewezen te worden dat zowel u als uw partner immers een compleet ander beeld schetsen van de feiten die hebben geleid tot uw vertrek uit Noord-Macedonië ten aanzien van de Nederlandse en de Duitse asielinstanties. Hoewel de basis van uw verzoek telkens uw geaardheid en uw relatie met K. betreft, wijzigen de door u aangehaalde incidenten steeds doorheen uw asielprocedure. Zo haalt u op het CGVS aan nooit een incident of een conflict te hebben gehad met andere mensen dan uw

familie. U stelt weliswaar dat omstanders uw familie provokeerden, maar dit had nooit rechtstreeks betrekking op u (CGVS 3 E., p. 6). Verder verklaart ook K. nooit concrete problemen te hebben gehad met medeburgers, uitgezonderd het feit dat ze soms nageroepen werd op straat door andere Roma (CGVS 2 K., p. 9). Zoals reeds eerder werd gesteld, verwijzen jullie in Nederland echter beiden naar een incident in 2017 waarbij jullie beledigd werden omdat jullie hand in hand op straat liepen, hetgeen jullie ongemoeid laten op het CGVS. Los van dit incident halen jullie beiden in Nederland nog een incident uit 2010 aan, waarbij K. in Noord-Macedonië door onbekende mannen aangevallen werd op straat (rapport gehoor S., p. 9; rapport gehoor K., p. 7 – 8, p. 10). U rept echter met geen woord over dergelijk incident op het CGVS, wat andermaal de nodige vragen doet oproepen. Bovenstaand incident aan u voorgelegd, antwoordt u dat K. een vriend had omdat ze moest van haar ouders (CGVS 3 E., p. 14). U er vervolgens op gewezen dat uw bewering de aanval door onbekenden op K. niet verklaart, repliceert niet te weten wat er is gebeurd in 2010, herhaalt dat K. verplicht een relatie moest aangaan met een man en dat K. die jongen in Duitsland ontmoet heeft (CGVS 3 E., p. 14). Er kan worden geconcludeerd dat u wederom geen geldige verklaring geeft voor de vastgestelde merkwaardigheden. Dat u niet op de hoogte zou zijn geweest van dit incident in 2010, kan niet worden gevolgd, daar u in Nederland kort verwijst naar een incident in 2010 waarbij K. in elkaar geslagen werd (rapport gehoor S., p. 9). Dat u op het CGVS uw verklaringen aanpast en zogenaamd niet meer weet wat er in 2010 zou zijn gebeurd, is frappant. Overigens stemt het feit dat K. een relatie zou hebben gehad met een man geenszins overeen met de verklaringen van K.. Aangaande het incident in november 2010 verklaart K. immers dat ze uitging met een meisje op dat moment, haar op de wang kuste en vervolgens aangevallen werd door vier onbekende personen (rapport gehoor K., p. 7, p. 8, p. 10). Gevraagd of K. ooit een relatie had met een man, repliceert ze dat dit nooit het geval was (rapport gehoor K., p. 10), hetgeen niet rijmt met uw verklaringen op het CGVS. Wanneer aan K. het incident van 2010 wordt voorgelegd, repliceert ze aanvankelijk dat ze niet met een jongen was (CGVS 2 K., p. 20). Haar er op gewezen dat in de vraag geen sprake was van een jongen, waarop de vraag herhaald wordt, antwoordt K. dat het incident in 2010 kaderde in de politieke problemen van haar vader met UčK (CGVS 1 K., p. 4, p. 5; CGVS 2 K., p. 20). Dit kan echter niet worden weerhouden, daar K. in Nederland dit incident specifiek plaatst binnen de context van de discriminatie omwille van haar geaardheid (rapport gehoor K., p. 7). Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan de door u geschetste vervolgingsfeiten.

Betreffende de voorstelling van het moment en de manier waarop jullie ouders ontdekten dat jullie een liefdesrelatie hadden, dient er onderstreept te worden dat u een verschillende weergave van deze feiten brengt doorheen uw verschillende asielpcedures. U verklaart immers ten aanzien van de Belgische asielinstanties dat u in maart 2019 uw ouders zelf ingelicht heeft van uw relatie met K. door middel van een Facebookbericht naar uw vader. K. stuurde op datzelfde moment een sms naar haar familie om te duiden dat jullie zich samen in Nederland bevonden en samen een leven wilden opbouwen (CGVS 3 E., p. 4; CGVS 2 K., p. 6). Voordien waren jullie beider families op geen enkele manier op de hoogte van jullie relatie. K. stelt hierbij nog expliciet dat niemand van haar familie op de hoogte was van haar geaardheid voor maart 2019 (CGVS 1 K., p. 9; CGVS 2 K., p. 5, p. 6). Dit valt echter geenszins te rijmen met het beeld dat u schetst in Nederland. Daar verklaart u immers een zelfmoordpoging te hebben ondernomen na het vertrek van K. naar Frankrijk omdat u niet meer zonder haar kon leven. Op het moment dat u in het ziekenhuis bijkwam, keek uw vader met haat naar u, omdat hij toen begreep dat u lesbisch was, waarna hij u verstoten heeft (rapport gehoor S., p. 9). Er dient dan ook op gewezen te worden dat dit wederom een verschillende weergave betreft van het moment waarop uw geaardheid of relatie met K. aan het licht kwam. Over het exacte moment van deze situatie legde u verder geen eenduidige verklaringen af bij de Nederlandse asielinstanties. U stelt immers enerzijds dat u in januari of maart 2018 een zelfmoordpoging ondernam om anderzijds even later te verklaren dat uw ouders in 2016 uw geaardheid hebben ontdekt nadat de dokter na een eerdere zelfmoordpoging de reden in het medisch rapport had vermeld (rapport gehoor S., p. 9, p. 11). Hoe dan ook dient te worden aangestipt dat de door u genoemde data zich beiden voor maart 2019, het moment waarop u naar Nederland trok en u, volgens uw verklaringen op het CGVS, pas uw ouders inlichtte, situeerde. Op basis van bovenstaande kan eveneens worden besloten dat dergelijke vaststellingen uw algehele geloofwaardigheid verder op de helling plaatsen, temeer daar ook K. in Duitsland een andere voorstelling geeft van bovenstaande feiten. K. verklaart in Duitsland immers dat haar vader ontdekte dat ze een relatie had met een vrouw nadat een vriend haar vader had ingelicht. Deze vriend ging regelmatig op stap met K. en vond het vreemd dat ze amper nog tijd had om samen een koffie te gaan drinken, wat hij uitte ten aanzien van haar vader. Wanneer de vader van K. haar met de uitspattingen van haar vriend confronteerde, gaf ze toe wat er gaande was (Niederschrift K., p. 7, p. 8). Overigens situeert K. dit alles in juni 2019, hetgeen geenszins overeenstemt met haar voorstelling op het CGVS dat haar ouders in maart 2019 hiervan op de hoogte kwamen (CGVS 2 K., p. 6; Niederschrift K., p. 4, p. 8). Dat jullie beiden de gebeurtenissen aangaande de manier waarop jullie families ontdekten dat u of K. een relatie hadden met een vrouw, verschillend voorstelden en tevens compleet incoherent zijn

aangaande het tijdstip waarop jullie familie hiervan lucht kreeg, ondergraaft de geloofwaardigheid ervan op fundamentele wijze.

Overigens verklaart u in Nederland verder nog dat – nadat uw ouders in 2016 of 2018 uw geaardheid ontdekten via het medisch rapport en u vervolgens geslagen werd door uw vader – u niet meer naar huis zou zijn gegaan en u van 12 april 2016 tot maart of april 2018 in Skopje zou hebben verbleven bij een vriendin (rapport gehoor S., p. 7, p. 12). Uw ouders wilden u immers niet meer in huis hebben omdat u een lesbienne was en hadden u verstoten (rapport gehoor S., p. 11). Op het CGVS gevraagd naar uw verblijfplaatsen in Noord-Macedonië, stelt u echter enkel met uw ouders in Kumanovo en met K. in Drachevo te hebben gewoond. Hoewel u weliswaar een nacht op hotel in Skopje en enkele nachten bij uw zus in Tetovo verbleef, heeft u nooit op enig ander moment elders verbleven in uw thuisland, evenmin voor een korte periode (CGVS 3 E., p. 7). Bovenstaande vaststelling aan u voorgelegd, ontkent u wederom uw verklaringen in Nederland, verklaart u dat dit niet uw woorden waren, begrijpt u niet van waar dergelijke verklaringen komen en voegt u eraan toe dat uw problemen pas in 2018 begonnen omdat uw relatie toen begon (CGVS 3 E., p. 14). Het eenvoudigweg ontkennen van eerdere verklaringen is evenwel geen vergoelijking voor deze incoherentie.

In de kantlijn hiervan kan hieraan nog worden toegevoegd dat u in Nederland verklaarde naar Frankrijk te zijn gevlucht om de problemen met uw vader te ontwijken nadat hij uw geaardheid ontdekt had, hij u hiervoor geslagen had en u uw partner wou vervoegen die reeds voor u naar Frankrijk was vertrokken (rapport gehoor S., p. 9, p. 15; rapport gehoor K., p. 8). Op het CGVS gevraagd naar de redenen voor uw verzoek in Frankrijk, stelt u echter daar een verzoek te hebben ingediend omwille van de problemen van uw vader met het huis van diens broer en aldus samen met uw ouders een aanvraag te hebben gedaan, wat haaks staat op uw verklaringen bij de Nederlandse asielinstanties op eigen houtje een verzoek te hebben gedaan in Frankrijk omwille van uw geaardheid en de problemen met uw familie hierdoor (CGVS 1 E., p. 6; rapport gehoor S., p. 8, p. 13). Verwacht mag worden dat u te allen tijde eenduidig bent aangaande uw asielmotieven, hetgeen, zoals reeds meermaals is gebleken, geenszins het geval is. Voorgaande vaststellingen halen dan ook in ernstige mate uw algehele geloofwaardigheid verder onderuit.

Dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw familiale problemen blijkt verder nog uit de vaststelling dat u niet kon overtuigen aangaande de incidenten die u koppelt aan het moment waarop u zich bewust werd van uw gevoelens voor vrouwen. Zo stelt u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u uw geaardheid ontdekt heeft toen u acht jaar oud was, waarbij u verwijst naar een incident op school waarbij u met een ander meisje in het toilet betraapt bent door de turnleerkracht. U voegt er aan toe dat u op achtjarige leeftijd vervolgens naar een psycholoog ging die het woord 'lesbisch' in de mond nam waarop u begreep dat u die persoon was en u vervolgens uw geaardheid verborg voor uw familie omdat uw vader u sloeg en hij u naar een weeshuis wou sturen na het incident (CGVS 2 E., p. 3, p. 4, p. 5). U gevraagd naar uw relaties, beschrijft u de relatie met F., het meisje waarmee u betraapt werd op achtjarige leeftijd, als uw eerste relatie (CGVS 2 E., p. 4, p. 5). Dit strookt echter niet met uw verklaringen ten aanzien van de Nederlandse asielinstanties waarbij u verklaart dat u ongeveer twaalf of dertien jaar oud was toen u zich bewust werd van het gegeven dat u op vrouwen viel en veertien toen u voor het eerst gevoelens kreeg voor een vrouw (rapport gehoor veilig land van herkomst S., p. 10). Uw verklaringen aangaande het initiële incident, waarbij u betraapt werd op school toen u acht jaar oud was, alsook aangaande de gewelddadige reactie van uw vader hierop, kunnen dan ook niet worden weerhouden gelet op uw verklaringen in Nederland waar u het incident op uw achtste ongemoeid laat. Bovenstaande incoherentie plaatst de geloofwaardigheid van uw familiale problemen verder op de helling.

Ook betreffende uw concrete problemen met uw familie legt u geenszins coherente verklaringen af. Zo dient te worden aangestipt dat er betreffende het incident in november 2019, hetgeen de kern van uw vrees uitmaakt daar alle problemen hiermee aanvingen, fundamentele tegenstrijdigheden bestaan die de geloofwaardigheid van de door u geschetste asielmotieven ondergraven. Vooreerst kan worden geconcludeerd dat u een compleet ander beeld schetst aangaande uw vervolgingsfeiten naargelang de lidstaat waar u een verzoek om internationale bescherming indient. U verklaart immers ten aanzien van de Belgische asielinstanties van mei 2019 tot november 2019 met uw partner K. in Drachevo, in het huis van de ouders van K., te hebben gewoond. De ouders van K. verbleven op dat moment aanvankelijk in Frankrijk om vanuit Nederland terug te keren naar Noord-Macedonië in november 2019, waarna de hel losbrak (CGVS 1 E., p. 5, p. 16; CGVS 3 E., p. 6, p. 7; CGVS 1 K., p. 3, p. 7; CGVS 2 K., p. 9, p. 10). Dit is echter compleet in strijd met het verhaal dat K. schetst ten aanzien van de Duitse asielinstanties. Zo laat K. het incident van november 2019 volledig ongemoeid in Duitsland en situeert ze de problemen met haar ouders in juni 2019, gelet op haar verklaringen dat haar ouders toen op de hoogte werden gesteld van jullie relatie, ze geslagen werd door haar vader, waarna hij haar uit het huis gezet heeft en uw partner

voor een maand geleefd heeft bij een hulporganisatie (Niederschrift K., p. 3, , p. 4, p. 8). Dit stemt hoegenaamd niet overeen met uw verklaringen van mei tot november 2019 alleen in het huis van haar ouders te hebben gewoond. Daarenboven geeft K. nergens blijk van uw aanwezigheid tijdens het conflict met haar ouders. Overigens verklaart K. verder nog in Duitsland na een maand verbleven te hebben bij de hulporganisatie, teruggekeerd te zijn naar huis omdat haar moeder en zus hierom smeekten nadat haar vader een hartinfarct had gekregen, waarna ze beloofde om te veranderen en ze sindsdien onder de controle van haar ouders leefde (Niederschrift K., p. 8). Daar het incident waarbij haar ouders ontdekten dat jullie een relatie hadden zich situeert in juni 2019 en ze vervolgens een maand bij de hulporganisatie verbleef vooraleer terug te keren naar huis, kan worden aangenomen dat dit zich rond juli of augustus 2019 moet situeren. Dit rijmt dan ook op geen enkele manier met jullie verklaringen bij het CGVS dat de ouders van K. in november 2019 zijn teruggekeerd van Nederland en vervolgens jullie beiden fysiek mishandeld hebben. U geconfronteerd met de vaststelling dat K. in Duitsland verklaarde met haar ouders in Drachevo gewoond te hebben in dezelfde periode als jullie zogenaamde gezamenlijke verblijf aldaar, ontkent wederom de verklaringen van K. (CGVS 3 E., p. 14). K. hiermee geconfronteerd ontkent eveneens haar verklaringen in Duitsland, wijt de incoherentie aan een probleem met de tolk en voegt eraan toe dat het onmogelijk is dat ze samen met haar ouders in Drachevo voor november 2019 zou hebben gewoond, omdat haar ouders op dat moment in Nederland verbleven. Dat de incoherentie toe te schrijven zou zijn aan een probleem met de tolk, blijkt geenszins uit de weergave van de Duitse notities waarbij uw partner aangaf de tolk goed begrepen te hebben en dat er zich geen communicatieproblemen voordeden (Niederschrift K., p. 2, p. 12). Hoewel uw partner – geconfronteerd met de vele tegenstrijdigheden – finaal toegeeft dat ze in Duitsland in shock was nadat u werd teruggestuurd naar Noord-Macedonië en enkele zaken zou veranderd hebben aan haar verklaringen, kan ze niet duiden wat ze dan aangepast zou hebben en voegt ze er aan toe dit vergeten te zijn omdat ze toen geen interesse had in het interview (CGVS 2 K., p. 20). Deze post factum verklaring kan echter niet weerhouden worden, daar ze geen soelaas biedt over de concrete verklaringen die ze al dan niet zou hebben aangepast. Een dergelijke verschillende weergave betreffende de aanloop naar, het moment van en de betrokkenen bij het incident in november 2019 is niet ernstig. Deze vaststellingen ondermijnen de waarachtigheid van deze gebeurtenis op fundamentele wijze.

Volledigheidshalve kan hieraan nog worden toegevoegd dat er tevens tegenstrijdigheden kunnen worden aangestipt bij de gebeurtenissen in de nasleep van het incident in november 2019. Aangaande de geheime ontmoetingen in het shoppingcenter, nadat jullie ouders verboden hadden elkaar te blijven zien, is het frappant dat K. enerzijds op het CGVS verklaarde dat ze het feit dat ze documenten in orde diende te brengen als excuus gebruikte voor de geheime ontmoetingen om anderzijds in Nederland te stellen dat ze een job bij een hulporganisatie had en dit als alibi gebruikte om de geheime ontmoetingen in de openbare toiletten te rechtvaardigen (CGVS 2 K., p. 12; Niederschrift K., p. 5, p. 8). Bovenstaande incoherentie nog daar gelaten, blijkt verder uit jullie verklaringen op het CGVS dat u noch K. ooit gewerkt zou hebben na het incident in november 2019, wat andermaal tegenstrijdig is met de verklaringen van K. in Nederland. Zo verklaren jullie immers beiden – uitgezonderd enkele dagen in de agricultuur, hetgeen u beiden telkens afzonderlijk met uw familie deed, respectievelijk in Gradsko en Montenegro – verder niet gewerkt te hebben gedurende de periode van jullie gezamenlijke verblijf in Drachevo, noch in de periode na het incident van november 2019 tot aan jullie vertrek naar Duitsland. Geen van jullie beiden heeft tevens niet-officieel of in het zwart, noch onbetaald of op vrijwillige basis gewerkt (CGVS 3 E., p. 7, p. 8; CGVS 2 K., p. 4, p. 10, p. 11, p. 12). Bovenstaande verklaringen stemmen dan ook allerminst overeen met de verklaringen van K. in Nederland die haar job als vrijwilliger als excuus aanwendde voor jullie stiekeme treffen in de toiletten van het shoppingcenter. Tot slot kan hieraan nog worden toegevoegd dat u eveneens incoherent bent wat betreft de frequentie van deze stiekeme ontmoetingen. Waar u aangaf ongeveer twee tot drie keer per maand in het shoppingcenter met K. te hebben afgesproken, heeft K. het over één maandelijks ontmoeting (CGVS 3 E., p. 9; CGVS 2 K., p. 13). Hiermee geconfronteerd, ontkent u wederom de verklaringen van K. en herhaalt u dat K. de hele nacht niet geslapen heeft (CGVS 3 E., p. 9). Dit kan dan ook niet worden weerhouden als een vergoelijking, daar het louter ontkennen van eerdere verklaringen geenszins telt als verschoningsgrond voor deze incoherentie. Er kan dan ook weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen elkaar in het geheim te moeten ontmoeten omdat uw familie dit verboden had, wat verder afbreuk doet aan de door u geschetste asielmotieven.

Tot slot kan hieraan nog worden toegevoegd dat, gelet op de verschillende incoherenties die er bestaan tussen jullie verklaringen naargelang de lidstaat waar u een verzoek indiende en tussen jullie verklaringen onderling, uw bewering dat u eveneens problemen met uw familie kende in december 2020 nadat u door Duitsland gerepatrieerd werd (CGVS 1 E., p. 14 – 15), evenmin overeind blijft. Daarenboven overtuigen ook uw verklaringen omtrent uw houding in de nasleep hiervan allerminst. Hoewel u na december 2020 meermaals zou geslagen zijn door uw familie, sloeg u het aanbod om te gaan logeren in het Safe House af (CGVS 1 E., p. 12; CGVS 2 E., p. 11). U gevraagd waarom u nimmer gading zocht in het Safe House,

repliceert dit niet gedaan te hebben omdat Z. u louter kon helpen met de verklaring van het Helsinki Comité, maar verder niets voor u kon doen (CGVS 2 E., p. 11). Dit is echter compleet tegenstrijdig met de inhoud van het door u neergelegde attest, waaruit blijkt dat u drie dagen in het Safe House zou hebben verbleven (document 5 in uw administratieve dossier). U stelt dat dit document uw geaardheid zou moeten bevestigen (CGVS 1 E., p. 15), terwijl het document geenszins gewag maakt van de reden waarom u gebruik zou hebben gemaakt van het Safe House. Bovendien blijkt het vrij gemakkelijk te zijn geweest om dergelijk document te verkrijgen – u heeft Z. immers een keer fysiek ontmoet waarna u ze dit document overhandigde (CGVS 1 E., p. 12; CGVS 2 E., p. 11) – én stemt de inhoud ervan geenszins overeen met uw verklaringen, waardoor er geen enkele bewijswaarde aan het document kan worden toegekend. Overigens dient hierbij nog te worden aangestipt dat uw partner op het CGVS verklaarde dat ze nooit gebruik heeft gemaakt van de optie om bij het Helsinki Comité te logeren, noch ooit in een vluchthuis heeft verbleven (CGVS 2 K., p. 17, p. 18), terwijl ze in Duitsland het tegenovergestelde verklaarde en aangaf een maand in een vluchthuis te hebben gewoond nadat ze uit het huis werd gezet door haar vader toen deze op de hoogte werd gesteld van haar relatie met een vrouw (Niederschrift K., p. 4). Dit rijmt dan ook geenszins met de bewering van K. op het CGVS dat Noord-Macedonië een klein land is, ze niet in veiligheid is daar en ze niet weet waar ze heen kan gaan (CGVS 2 K., p. 18). Dat u en K. ook omtrent jullie contacten met het Safe House logische noch coherente verklaringen afleggen en dat deze verklaringen bovendien in strijd zijn met de inhoud van het neergelegde attest, haalt de geloofwaardigheid van de problemen in 2020, die de aanleiding vormden van deze contacten met het Safe House, compleet onderuit.”

Verzoeksters brengen geen concrete elementen aan in het verzoekschrift die deze pertinente, terechte en in de administratieve dossiers steun vindende motieven in een ander daglicht plaatsen, laat staan ontkrachten, dan wel weerleggen. Bij gebrek aan dienstig verweer blijven deze motieven onverminderd overeind en worden zij door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.3.12. Waar verzoeksters kritiek spuien op het procedurele verloop van hun eerdere asielaanvragen in Nederland (2019) en Duitsland (2020), merkt de Raad op dat verzoeksters het niet-correcte verloop van deze eerdere asielaanvragen in andere lidstaten niet aannemelijk maken. Dat hun rechten in Nederland en Duitsland niet geëerbiedigd zijn, is niet meer dan een blote bewering en vindt geen steun in de administratieve dossiers. Waar verzoeksters opwerpen dat zij in de Nederlandse procedure werden geconfronteerd met een - niet nader gespecificeerd - tolkenprobleem, blijkt zulks alleszins niet uit de stukken gevoegd bij de map landeninformatie aangaande hun persoonlijke onderhouden in Nederland. Uit de neerslag van hun gezegden voor de Nederlandse asielinstanties blijkt dat verzoeksters beiden een tolk Macedonisch ter beschikking hadden, en dat zij op geen enkel ogenblik ook maar enige opmerking omtrent de tolken maakten, wel integendeel (administratief dossier eerste verzoekster, map landeninformatie, stukken 1 en 5).

Dat de tolk in Duitsland geen Roma maar enkel Albanees sprak, taal die tweede verzoekster niet machtig is, kan niet opgemaakt worden uit de stukken, gevoegd bij het administratief dossier van tweede verzoekster, en verhinderde haar alleszins niet om gedetailleerd en uitvoerig te antwoorden op de haar gestelde vragen. Tweede verzoekster gaf ook aan de tolk goed begrepen te hebben en dat er zich geen communicatieproblemen voordeden (map landeninformatie, stuk 2).

Verzoeksters werpen verder nog op dat het voor hen, doordat zij waren gescheiden, eerste verzoekster onder fysieke dwang gerepatriëerd werd en tweede verzoekster niet in staat was om te worden gehoord als gevolg van die scheiding en dat gebrek aan verwijdering, onmogelijk was om de essentiële elementen van hun asielerzoek duidelijk en gedetailleerd uiteen te zetten. Het kan echter niet worden aangenomen dat tweede verzoekster omwille van de geopperde stressvolle omstandigheden tijdens haar gehoor danig onwaarachtige verklaringen zou afleggen over meerdere essentiële punten in het asielrelaas bij de Duitse asielinstanties. Het vraagt immers meer doorzetting en luciditeit om valse verklaringen af te leggen dan waarheidsgetrouwe, die gemakkelijker te onthouden zijn gezien deze werkelijk zijn meegemaakt. Zoals in de bestreden beslissing overigens wordt toegelicht, kan tweede verzoekster, die toegaf er enkele zaken veranderd te hebben aan haar verklaringen, niet duiden wat ze dan aangepast zou hebben.

Hoe dan ook stond voor verzoeksters in Duitsland en Nederland een beroepsprocedure open. Indien verzoeksters meenden dat er zich in Duitsland en/of Nederland stressgerelateerde en/of vertaal- of andere communicatieproblemen voordeden, of dat er schending voorlag van de ‘eenheid van het gezin’, hadden zij dit in de beroepsprocedure kunnen aanhalen. Verzoeksters kunnen het huidig beroep niet aanwenden om de negatieve beslissingen van de Duitse en Nederlandse asielinstanties te betwisten.

De Raad werpt voorts op dat het niet verboden is om, in het kader van een verzoek om internationale bescherming, de verklaringen, afgelegd in het kader van deze procedure en deze in procedures in andere lidstaten waar asiel werd aangevraagd, te vergelijken. Op basis van tal van pertinente en in de administratieve dossiers steun vindende tegenstrijdigheden blijkt dat verzoeksters hun verklaringen aanpassen naargelang de lidstaat, waardoor hun algemene geloofwaardigheid nog maar eens wordt aangetast.

Verzoeksters brengen geen overtuigende argumenten aan waarom met hun gezegden tijdens hun eerdere asielaanvragen in Nederland en Duitsland geen rekening mocht worden gehouden. Overigens laten verzoeksters de talrijke, frappante en over essentiële punten betrekking hebbende tegenstrijdigheden geheel onverlet.

2.3.13. Waar verzoeksters opwerpen dat zij met de tegenstrijdigheden dienden te worden geconfronteerd, merkt de Raad op dat artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 bepaalt:

“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven”.

Dit artikel werd ingevoegd door artikel 11 van het koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt uitdrukkelijk gesteld dat alleen de tegenstrijdigheden die de ambtenaar tijdens het gehoor zelf vaststelt aan de asielzoeker dienen voorgelegd te worden zodat hij de kans krijgt zijn verklaringen te verduidelijken, dat het vaststellen van tegenstrijdigheden tijdens het gehoor zelf niet steeds mogelijk is en de ambtenaar daarom niet verplicht is om de asielzoeker op te roepen voor een nieuw gehoor ten einde hem te confronteren met tegenstrijdigheden die slechts later aan het licht zijn gekomen.

Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of op grond van de vaststelling dat een relevant element ter staving van de aanvraag ontbreekt en waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd, zoals *in casu*. Bovendien hebben verzoeksters door middel van de bestreden beslissingen kennis genomen van de vastgestelde tegenstrijdigheden en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om er op te reageren, zodat het uiteindelijke doel van artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 werd bereikt en er geenszins onzorgvuldig werd gehandeld.

2.3.14. Verder stipt de Raad nog aan dat eerste verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij omwille van haar seksuele geaardheid moeilijkheden ondervond op de arbeidsmarkt. In de bestreden beslissingen wordt dienaangaande het volgende gesteld:

“Daar waar u verklaart gediscrimineerd te zijn bij het zoeken naar een job, dient te worden opgemerkt dat dit geenszins blijkt uit uw verklaringen. U stelt in Kumanovo arbeidsbureaus te hebben geraadpleegd, maar dit leverde geen resultaat op. U gevraagd om welke reden dit niet tot een resultaat leidde, stelde een lange tijd gewacht te hebben, zonder dat iemand u opbelde. Ook toen u terug ging om zich te informeren, kreeg u de boodschap dat ze u zouden bellen als er een aanbod was (CGVS 1 E., p. 7). Hieruit blijkt geenszins dat u omwille van discriminatie geen job verkreeg. Daarenboven blijkt dat u slechts bij één concrete werkgever, namelijk hotel L., persoonlijk gesolliciteerd heeft. Hier kreeg u evenwel te horen dat ze personen zoals u niet tewerk zouden stellen (CGVS 1 E. p. 7-8). Uit deze eenmalige negatieve ervaring kan echter geenszins besloten worden dat u de totale toegang tot de arbeidsmarkt ontzegd zou worden omwille van uw geaardheid. Na deze ervaring heeft u immers geen andere pogingen meer ondernomen om rechtstreeks bij een werkgever een job te vinden. U rechtvaardigt uw nalaten ter zake onder meer door te verwijzen naar uw ervaring bij hotel L., alsook naar het feit dat u niet de juiste opleiding heeft genoten. Verder blijkt op basis van uw verklaringen dat uw laatste zoektocht dateert van 2016 en u nooit buiten Kumanovo een job zocht (CGVS 1 E., p. 7). Gevraagd naar de reden waarom u buiten Kumanovo geen job vond, verwijst u wederom naar uw diploma, alsook naar uw gebrek aan ervaring (CGVS 1 E., p. 8). Uw geringe kansen op de arbeidsmarkt vallen dan ook geenszins te herleiden tot discriminatoire redenen gelinkt aan uw geaardheid. U heeft aldus niet aannemelijk gemaakt dat er u een job geweigerd werd omwille van uw geaardheid. Hieruit blijkt dan ook geenszins dat u in Noord-Macedonië persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.”

Deze vaststellingen zijn pertinent en terecht en vinden steun in het administratief dossier van eerste verzoekster. Verzoeksters laten deze volledig onverlet in het voorliggende verzoekschrift en gaan zelfs niet op de problematiek op de arbeidsmarkt.

2.3.15. De algemene geloofwaardigheid van verzoeksters wordt verder nog ondergraven doordat zij door de meervoudige naamwijzigingen de verschillende Europese asielinstanties hebben trachten te misleiden:

“In het licht van uw houding, kan verder nog gewezen worden op de vaststelling dat u uw naam meermaals liet wijzigen om een inreisverbod in Europa te omzeilen. U bent immers geboren als S.S. maar wijzigde uw naam naar S.M. omdat u Frankrijk niet meer binnen mocht, om vervolgens de naam F.M. aan te nemen na het inreisverbod dat opgelegd werd door Duitsland. Over uw laatste en huidige naam E. E. stelt u dan weer dat u eind december 2021 andermaal uw naam aanpaste omdat uw vader u wou doen trouwen met een man in het buitenland, daar iedereen in uw omgeving wist dat u een lesbienne was. Aan deze bewering kan in het licht van bovenstaande argumentatie aangaande de geloofwaardigheid van uw problemen omwille van uw geaardheid, logischerwijze geen geloof gehecht worden. U stelt verder dat uw vader uw naam diende te wijzigen omdat u op dat moment een reisverbod van Nederland had ontvangen (CGVS 1 E., p. 11, p. 13; CGVS 2 E., p. 9; CGVS 3 E., p. 3). Hoewel u een document neerlegt om uw meest recente naamswijziging aan te tonen, blijkt uit dit document geenszins dat uw vader verantwoordelijk zou zijn voor deze aanvraag. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat uw laatste naamsverandering niet eveneens geheel uw eigen keuze was en dat u dit nogmaals deed om een inreisverbod te omzeilen. Tot slot kan ook worden opgemerkt dat ook K. in het verleden haar naam heeft laten wijzigen om een reisverbod naar Europa te vermijden (CGVS 1 K., p. 3). Vastgesteld kan worden dat de verschillende naamswijzigingen er gekomen zijn om de verschillende inreisverboden te omzeilen. Dit doet het vermoeden rijzen dat u de verschillende Europese autoriteiten trachtte te misleiden. Uw algemene geloofwaardigheid wordt hierdoor nog verder onderuit gehaald.”

Ook hiertegen wordt in het verzoekschrift geen concreet verweer gevoerd, zodat de Raad deze pertinente motieven overneemt.

2.3.16. De door verzoeksters neerlegde documenten, opgenomen in de map “documenten” in de administratieve dossiers, kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeksters overigens niet *in concreto* worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

In tegenstelling tot wat verzoeksters in het verzoekschrift voorhouden, werden alle door hen in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten besproken en geanalyseerd. Dat de beoordeling onredelijk streng was, niet-flexibel of welwillend, is niet meer dan een blote bewering.

In verband met de documenten die de identiteit en nationaliteit van verzoeksters aantonen, wordt in de bestreden beslissingen terecht het volgende opgemerkt:

“De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande analyse niet in positieve zin ombuigen. Uw paspoort en het bewijs van uw meeste recente naamswijziging tonen uw huidige identiteit en nationaliteit aan. Uw talrijke naamswijzigingen worden an sich niet betwist, maar dit draagt niet bij tot de geloofwaardigheid van uw asielmotieven, wel integendeel. De documenten van de aangifte van het verlies van uw identiteitskaart tonen niet aan dat u uw identiteitskaart verloren bent. Op basis van het document is niet af te leiden wat u verloren heeft of welke spullen er gestolen werden (CGVS 3 E., p. 3). Hoe dan ook is deze informatie weinig van belang voor de geloofwaardigheid van uw relaas. Uw partner legt tevens haar paspoort neer. Ook dit toont enkel haar identiteit en nationaliteit aan en zegt niets over haar asielmotieven.”

Verder wordt in de bestreden beslissingen terecht als volgt overwogen:

“De verschillende Facebookposts en het artikel van de Gay Pride, waarmee u wilt aantonen dat de Gay Pride niet aanvaard is in Noord-Macedonië (CGVS 1 E., p. 11) verwijzen naar de algemene situatie, zoals hierboven reeds aangestipt, doch hebben geenszins betrekking op u persoonlijk. Wat betreft de verklaringen van het Rainbow House voor u en uw partner, waarover uw partner verklaart dat jullie deelnamen aan meerdere activiteiten en tien tot twaalf keer bij hen zouden zijn geweest (CGVS 2 K., p. 8), blijkt dit evenmin uit deze documenten. Er wordt immers enkel melding gemaakt van een activiteit op 16 december 2021 en verder wordt er vrij algemeen gesproken over de activiteiten die het Rainbow House organiseert zonder dit op jullie te gaan betrekken.”

Wat er ook van zij, het gegeven dat u al dan niet deelneemt aan dergelijke activiteiten toont niet aan dat u in uw land van herkomst vervolging dient te vrezen omwille van uw geaardheid. Bovendien blijkt de eerste door u neergelegde verklaring van het Rainbow House d.d. 20/08/2021 duidelijk opgesteld te zijn om uw verklaringen kracht bij te zetten daar het document gebaseerd is op uw verklaringen. Dit document kan dan ook geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Ook aan de chatgesprekken met K.S. en Z. kan enkel objectieve bewijswaarde worden toegekend indien dergelijke gesprekken ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, hetgeen in uw geval niet kan worden gezegd. Dergelijke gesprekken kunnen immers makkelijk in scène zijn gezet om uw verklaringen kracht bij te zetten. De oproepen om aan te tonen dat u K. meermaals gebeld heeft, bevestigen enkel dat u haar regelmatig heeft trachten te bellen, maar zeggen niets over uw asielmotieven. Wat betreft de foto's van u met uw partner K. kan worden opgemerkt dat deze hooguit het feit dat jullie een relatie hebben illustreren. Deze dragen evenwel niets bij tot het hier in vraag getrokken geheime en problematische karakter van deze relatie in jullie familiale context. De infobrochure van Genres Pluriels toont enkel aan dat jullie zich hierover geïnformeerd hebben, wat verder niet relevant is voor de beoordeling van uw verzoek.”

Aangaande de door eerste verzoekster overgemaakte, onvolledige kopie van de dagvaarding van haar vader bij de politie, alsook de foto waaruit de volledige dagvaarding blijkt, wordt in de bestreden beslissingen terecht aangehaald dat deze geenszins aantonen waarom haar vader werd opgeroepen bij de politie of dat hij smeergeld zou hebben betaald om de klacht te doen verdwijnen:

“Er staat immers geen reden vermeld bij zijn oproeping, noch wordt gewag gemaakt dat de oproeping van uw vader te maken zou hebben met uw familiale problemen. Evenmin toont dit aan dat uw vader geld zou hebben betaald om de klacht te doen verdwijnen (CGVS 1 E., p. 11, p. 12).”

Wat de medische stukken uit Noord-Macedonië en België betreft, blijkt dat deze vooreerst werden meegenomen in de beoordeling van de bijzondere procedurele noden van eerste verzoekster, waartegen geen verweer wordt gevoerd. De betreffende stukken, alsmede de overgemaakte foto's van de verwondingen, werden tevens bij de bespreking ten gronde beoordeeld:

“Wat betreft de medische documenten en de foto's van uw verwondingen om aan te tonen dat u een zelfmoordpoging ondernam omwille van de problemen met uw familie (CGVS 1 E., p. 12), dient te worden aangestipt dat dergelijke documenten geen sluitend bewijs vormen voor de oorzaak of omstandigheden van uw verwondingen of zelfmoordpogingen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. U heeft aldus niet aangetoond dat u omwille van familiale problemen verschillende zelfmoordpogingen zou hebben ondernomen. Verder dient hieraan nog te worden toegevoegd dat het document van 4 februari 2021 als patiënt O.T. vermeldt (document 4a in uw administratieve dossier), waardoor de relevantie van dit document in zijn geheel ontbreekt. Dat op één van de door u neergelegde medisch documenten een andere persoon vermeld staat, doet bovendien twijfels rijzen betreffende de authenticiteit van deze medische documenten. De Belgische medische en psychologische documenten werden reeds eerder in deze beslissing besproken. Dergelijke attesten waaruit blijkt dat u in België psychologisch wordt begeleid, laten niet toe uitspraken te doen over de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven.”

Rekening houdend met hun bevindingen kunnen psychologen vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen psychische aandoening, maar zij kunnen nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten ontstonden. Evenmin kan hieruit een exclusief causaal verband worden afgeleid. Een psychologisch attest geeft dan ook geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld en volstaat op zich niet om de aangehaalde vervolgingsfeiten en de daaruit volgende vrees voor vervolging en/of ernstige schade aannemelijk te maken. Psychologische attesten kunnen bijgevolg niet als alleenstaand worden gezien binnen een beschermingsverzoek, maar maken deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. In het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling moet worden nagegaan of de aangehaalde vervolgingsfeiten door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met de voorgelegde attesten voldoende aannemelijk worden gemaakt.

Uit de medische attesten blijkt dat eerste verzoekster meerdere zelfmoordpogingen ondernam in Noord-Macedonië en België en dat zij en tweede verzoekster psychiatrisch werden opgevolgd door het gezondheidscentrum vluchtelingen (administratief dossier tweede verzoekster, stukken 13 en 15). In de

betreffende attesten van Exil, het gezondheidscentrum voor vluchtelingen d.d. 10 en 11 juni 2021, wordt ten aanzien van eerste verzoekster gewag gemaakt van slaapproblemen, woedeaanvallen ten gevolge van meerdere frustraties, hiermee onder andere doelend op de problemen in het land van herkomst met haar familie omwille van de seksuele geaardheid en wordt gewezen op twee zelfmoordpogingen. Ten aanzien van tweede verzoekster wordt gesteld dat, naar aanleiding van een eerste onderhoud, bleek dat zij sterk angstig is om terug te keren naar het land van herkomst en dat zij haar seksuele geaardheid in vrijheid wenst te beleven. In het derde stuk gevoegd bij de aanvullende nota van verzoeksters, zoals ter terechtzitting neergelegd, dat evenwel uitgaat van een sociaal assistent en niet van een dokter, staat onder meer opgetekend dat tweede verzoekster de vereniging *Arc en Ciel* bezoekt, dat zij van geslacht wenst te veranderen, dat zij wordt vergezeld van eerste verzoekster die getuigt van een psychologische angst en die zelfmoordpogingen heeft ondergaan en dat hun relatie authentiek is.

Niettegenstaande de voorliggende psychologische stukken geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin de genoemde problemen werden opgelopen, vormen zij samen met de verklaringen van verzoeksters een voldoende indicatie dat verzoeksters omwille van hun seksuele geaardheid en tweede verzoekster tevens omwille van haar genderidentiteit en het voornemen om van geslacht te veranderen het psychologisch moeilijk hebben. De Raad trekt, ondanks de veelvuldige tegenstrijdigheden en incoherenties doorheen hun relazen, niet in twijfel dat verzoeksters omwille van hun seksuele (en gender-)geaardheid problemen hebben ondervonden die leidden tot aanhoudende psychologische klachten en het ondernemen van zelfmoordpogingen wat eerste verzoekster betreft, getuige ook de foto's van de verwondingen.

2.3.17. Naast de vraag of verzoeksters in het verleden slachtoffer waren van homofoob geweld, wijst de Raad erop dat zich tevens een toekomstgerichte beoordeling van de vrees voor vervolging wegens de seksuele geaardheid en, voor wat tweede verzoekster betreft, tevens de genderidentiteit opdringt. Het is immers een algemeen principe dat bij de beoordeling van de vluchtelingenstatus de 'vrees voor vervolging' (artikel 48/3, § 5, Vreemdelingenwet) een toekomstgericht onderzoek vereist. Bescherming dient niet alleen te worden geboden aan personen die reeds werden vervolgd, maar ook aan de personen die het risico lopen te zullen worden vervolgd.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelt hieromtrent:

"In dit verband moet worden vastgesteld dat in het stelsel van de richtlijn de bevoegde autoriteiten, wanneer zij overeenkomstig artikel 2, sub c, van de richtlijn [2004/83/EG] beoordelen of een verzoeker een gegronde vrees heeft te worden vervolgd, zich ervan vergewissen of de gebleken omstandigheden een zodanige bedreiging voor de betrokkene vormen dat hij een gegronde vrees heeft om, gelet op zijn persoonlijke situatie, daadwerkelijk te worden vervolgd. (eigen onderlijning)" (HvJ 5 september 2012, gevoegde zaken C71/11 en C-99/11, pt. 76). Het 'Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status (Genève, februari 2019)' van UNHCR stelt (cf. § 45): "However, the word "fear" refers not only to persons who have actually been persecuted, but also to those who wish to avoid a situation entailing the risk of persecution."

(eigen vertaling: "Echter, het woord "vrees" verwijst niet alleen naar de personen die reeds werkelijk werden vervolgd, maar ook naar hen die een situatie wensen te vermijden die het risico op vervolging met zich zou meebrengen."). Van verzoeksters kan niet worden verwacht dat zij hun seksuele geaardheid en genderidentiteit verbergen of zich terughoudend moeten opstellen in de uiting van hun geaardheid om verdere problemen in hun land van herkomst te vermijden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, pt. 76). *In casu* blijkt niet dat de commissaris-generaal een voldoende zorgvuldige en toekomstgerichte beoordeling heeft uitgevoerd naar de vrees voor vervolging.

Verzoeksters betreuren in het verzoekschrift dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij van Roma-origine zijn, waarna zij uiteenzetten dat de algemene situatie van Roma-personen in Noord-Macedonië gekenmerkt wordt door wijdverspreide discriminatie en marginaliteit en dat LGBTQI van Roma-afkomst een sociaal gemarginaliseerde en systematisch vervolgte groep uitmaken. Zij werpen tevens op dat zij geen effectieve bescherming van de overheden op lange termijn kunnen verwachten, dit wegens hun Roma-afkomst en het algemene gebrek aan middelen in het rechtssysteem in Noord-Macedonië en dat zij aldus geen toegang zullen hebben tot nationale bescherming.

Niettegenstaande verzoeksters op geen enkel moment tijdens hun individuele en meerdere persoonlijke onderhouds bij het commissariaat-generaal gewag hebben gemaakt van noemenswaardige problemen in Noord-Macedonië omwille van hun etnische origine of dat zij deze als asielmotief hebben aangehaald,

stipt de Raad aan dat de vraag zich stelt of verzoeksters, in hun individuele en gecombineerde persoonlijke omstandigheden, toegang hebben tot doeltreffende en niet-tijdelijke bescherming door de Noord-Macedonische overheden, zoals beschreven in artikel 48/5, § 1 en 2, van de Vreemdelingenwet. Hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante, individuele elementen die onderhavige zaak kenmerken. *In casu* blijkt niet dat de commissaris-generaal de toegang tot effectieve overheidsbescherming voor LGBTQI-personen in Noord-Macedonië zorgvuldig heeft beoordeeld en er is bij de administratieve dossiers, niettegenstaande het vermoeden van veilig land van herkomst, zelfs geen COI Focus gevoegd waaruit blijkt of er mogelijkheid is tot nationale bescherming voor Noord-Macedonische onderdanen in het algemeen.

Gelet op wat voorafgaat, oordeelt de Raad dat een verder onderzoek naar de vrees voor vervolging in hoofde van verzoeksters bij terugkeer naar Noord-Macedonië omwille van hun seksuele geaardheid en, wat tweede verzoekster betreft, ook de genderidentiteit zich opdringt. Tevens dient de etnische origine van verzoeksters, die van meet af aan was meegedeeld en die niet in twijfel werd of wordt getrokken, mee te worden genomen in de globale beoordeling van de nood aan internationale bescherming. In de COI Focus over de LGBTQI in Noord-Macedonië, gevoegd bij het administratief dossier en geactualiseerd middels de aanvullende nota van de verwerende partij van 4 oktober 2022, blijkt dat er sprake kan zijn van dubbele discriminatie voor LGBTQI uit de Roma-gemeenschap, waarbij voornamelijk wordt gewezen op de problematiek van Roma-transgenders en van heteromannen van Roma-origine die, al dan niet tegen betaling, homoseksuele contacten hebben omwille van armoede en het taboe op voorhuwelijkse betrekkingen. Aangezien niet getwijfeld wordt aan de genderidentiteit van tweede verzoekster, dient bijgevolg de nodige voorzichtigheid aan de dag te worden gelegd. Tot slot dient ook het psychologisch kwetsbaar profiel van verzoeksters, zoals is gebleken uit hun verklaringen ter terechtzitting en de neergelegde en reeds besproken psychologische documenten, mee te worden genomen in de globale beoordeling van hun toekomstgerichte vrees voor vervolging. De Raad acht, gelet op het voorgaande, verder en gecumuleerd onderzoek noodzakelijk.

Gezien de grenzen van de ondervraging tijdens de terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere mogelijkheden tot onderzoek van de hierboven voormelde elementen, kan de Raad in deze stand van zaken de beschermingsverzoeken van verzoeksters evenwel niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep. Rekening houdend met wat voorafgaat, alsook met het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg dienen de bestreden beslissingen te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 juni 2022, worden vernietigd.

Artikel 2

De zaken worden teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS